

THIÊN ĐĂNG

Nguyên tác : **Cổ Long**

Tập 4

Hồi 8

Lưới Tình Kéo Giăng

Tiểu Quỳnh ngồi ngả lưng vào thành ghế, mắt nhìn chăm chú ra cửa. Như vậy có thể khống chế toàn bộ khoảng sân, bất cứ ai vào ra khách điểm đều có thể phát hiện được.

Chừng nửa canh giờ sau ở bên ngoài có tiếng bước chân.

Tiểu Quỳnh dán mắt ra sân.

Lát sau có người xuất hiện, trước tiên là tên điểm tiểu nhị, theo sau hẳn còn một trung niên hán tử tuổi chừng trên bốn mươi, ăn vận như một lái buôn, trường mi phượng mục, thân cao dong dỏng, mặt hơi dài bên mép để hai chòm râu dê.

Tên điểm tiểu nhị tỏ ra rất cung kính dẫn khách vào một gian phòng cách đó không xa lắm.

Lát sau tên điểm tiểu nhị quay ra, Tiểu Quỳnh liền đi ra cửa ngoắc tay gọi lại.

- Cô nương có gì sai bảo?

- Mang cho ta bình trà.

Tên tiểu nhị dạ một tiếng định đi, nhưng Tiểu Quỳnh liền hỏi:

- Thế nào có khách nhân đến nữa hả?

Tên điểm tiểu nhị gật đầu:

- Dạ, đó là vị khách buôn, trú ở gian phòng phía tây...

- Ta thấy rồi. Vị đó từ đâu đến?

- Tiểu nhân không biết.

- Họ gì?

- Họ Lưu. Cô nương biết vị đó ư?

- Không! Chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi, người đi đi!

- Dạ! Trà sẽ mang đến ngay.

Tiểu Quỳnh quay vào phòng. Vừa khép cửa lại đã nghe Ôn Phi Khanh hỏi:

- Tiểu Quỳnh, chuyện gì thế?

- Có một khách nhân vừa đến.

- Ta biết rồi!
- Cô nương vẫn chưa ngủ ư?
- Chưa nhưng người vẫn chưa được bình tĩnh lắm...
- Tiểu tỳ sợ hấn hóa trang...

Ôn Phi Khanh giảng giải:

- Tiểu Quỳnh, Trương Viễn Đình ẩn mật được lâu như thế tất phải là nhân vật cơ trí cao minh nên không dùng thủ pháp ấu trĩ để qua mắt mọi người đâu. Người không cần hỏi han gì tên điểm tiểu nhị vì sẽ không kết quả gì đâu. Nếu hấn đã hóa trang thì không dùng đến cái tên Trương Viễn Đình nữa.

- Tiểu tỳ biết, cô nương...

Có tiếng chân bước, rồi giọng tên điểm tiểu nhị vang vào:

- Cô nương, đã mang trà đến....
- Người cứ để trước cửa, tự ta đến lấy.

Vì Ôn Phi Khanh còn ngủ nên nam nhân vào phòng không tiện.

Tên tiểu nhị hỏi:

- Tiểu nhân mang đến hai bình trà và ba chén, có mang sang cho vị công tử bên kia không?

- Vậy người mang đi giúp.

Tiếng bước chân xa dần.

Lý Tồn Hiếu nghe rõ chuyện, chờ tiếng bước chân đến cửa, không chờ điểm tiểu nhị lên tiếng đã nói:

- Vào đi cửa không khóa đâu.

Tên tiểu nhị bước vào phòng cúi chào nói:

- Vị cô nương sai tiểu nhân mang trà đến cho quan khách.
- Cứ để trà lên bàn là được.

Tên tiểu nhị 'dạ' một tiếng rồi tới chỗ bàn sát giường để trà xuống xong thấp giọng nói:

- Khách quan có thư...

Lý Tồn Hiếu sững sốt hỏi:

- Ta có thư?

Tên điểm tiểu nhị nói nhanh:

- Vừa có một vị khách bảo tiểu nhân mang thư đến cho ngài. Vị đó còn dặn rằng đừng để hai vị cô nương biết...

Lý Tồn Hiếu 'à' một tiếng, nhận phong thư nhưng không cất đi mà ngưng mục hỏi:

- Vị khách đó trông thế nào? Họ là gì?

Tên điểm tiểu nhị chưa kịp trả lời thì ngoài cửa đã vang lên giọng nói của Ôn Phi Khanh:

- Tiểu nhị còn ở đây ư?

Tên điểm tiểu nhị giật thót mình, suýt nữa thì làm đổ cả bộ ấm chén.

Lý Tồn Hiếu đứng ngây người.

Giá như lúc đó chàng bình tĩnh hơn, lợi dụng lúc tên tiểu nhị che khuất mà dấu bức thư thì vẫn còn kịp, nhưng không hiểu sao vẫn ngây như phỗng lấp bắp hỏi:

- Cô nương dậy rồi...

Ôn Phi Khanh gật đầu cười đáp:

- Chỉ ngủ lưng một lát là dậy thôi. Chắc tên tiểu nhị đã làm chàng tỉnh giấc...

Nói xong đi nhanh vào phòng.

Lý Tồn Hiếu vội đáp:

- Không, tôi chưa ngủ.

Ôn Phi Khanh ngưng mục nhìn phong thư trên tay Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Trong tay chàng có gì vậy?

Lý Tồn Hiếu chưa trả lời thì tên tiểu nhị lăm lét định chuồn ra cửa.

Ôn Phi Khanh vẫy tay nói:

- Người chờ một lát, ta có việc muốn hỏi.

Lý Tồn Hiếu vội nói:

- Cô nương đừng trách hấn, chỉ là người khác nhờ hấn mang đến...

Ôn Phi Khanh đưa tay ra bảo:

- Đưa thư đây!

Lý Tồn Hiếu ngơ ngác hỏi:

- Cô nương cần bức thư này làm gì?

- Cứ đưa đây!

Lý Tồn Hiếu ngập ngừng dấy lát rồi đành phải trao bức thư.

Ôn Phi Khanh nhìn qua thấy chưa mở niêm phong thì nhẹ nhõm hấn, nói:

- Còn may ma chưa bóc...

Lý Tồn Hiếu chưa kịp hỏi đã thấy Ôn Phi Khanh cầm một góc bức thư hai ngón tay vuốt mạnh một cái, lập tức từ phong bì bóc lên một làn khói nhạt rồi tiêu thất rất nhanh.

Cô ta nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Thấy rồi chứ?

Lý Tồn Hiếu sững sốt thốt lên:

- Cô nương, gì thế?

- Chàng không biết ư?

Lý Tồn Hiếu nghi hoặc lắc đầu.

Ôn Phi Khanh cười nói:

- Khói này do một dược chất được tẩm trong thư, đó là loại bột phấn rất khó thấy. Vừa rồi tôi phải dùng thực khí để bức tán nó.

- Bột phấn ư? Cô nương cho rằng thư bị tẩm độc?

- Không sai! Nếu tôi đến chậm một bước để chàng bóc thư ra thì hậu quả thế nào không nói cũng biết. Người trong giang hồ tâm địa hiểm ác. Tuy đừng nghĩ đến chuyện hại người nhưng bao giờ cũng nên đề phòng. Sau này gặp chuyện gì chàng cũng nên cẩn thận một chút, và tốt nhất là nên báo cho tôi biết...

Lý Tồn Hiếu nín lặng không biết nói sao.

Ôn Phi Khanh nhìn sang tên điểm tiểu nhị, cười hỏi:

- Phong thư này ai đưa cho người?

Tên tiểu nhị mặt tái mét, sợ hãi đáp:

- Cô nương...đừng bắt tội...tiểu nhân...

- Ta không trách người đâu. Nói đi, phong thư này ai đưa cho người?

- Đó là vị khách quan vừa rồi...

- Ta biết nhưng vị đó dung mạo thế nào?

- Dạ...người cao, hơn bốn mươi tuổi...mặt hơi dài.

- Bạn trường bào phải không?

Tên tiểu nhị vội vã gật đầu:

- Đúng đúng! Vị đó bạn trường bào...Cô nương cũng thấy...

Ôn Phi Khanh không đáp, quay sang Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Người biết ai chứ?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu:

- Không biết.

Ôn Phi Khanh cười đáp:

- Lẽ ra chúng ta phải biết hấn...

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương ý là....

- Chàng quên rồi ư? Chính là vị trong Từ Thị từ đường...

Lý Tồn Hiếu mở to mắt hỏi:

- Thiết Phiến Xảo Khách ư?

Ôn Phi Khanh gật đầu:

- Chính là hấn. Tên tiểu nhị đã mô tả không sai chút nào.

Lý Tồn Hiếu vội nhòe lên nhưng bị Ôn Phi Khanh bước tới giữ lại cười hỏi:

- Chàng định làm gì?

- Cô nương cũng biết tôi muốn tìm ông ta...

- Đúng thế. Tôi đưa chàng đến đây chỉ với mục đích tìm hấn. Nhưng trong lúc này chàng không thể đến gặp hấn được, vì thương thế chưa hoàn toàn bình phục, không thể mạo hiểm.

- Vì sao thế?

- Vì căn cứ vào bức thư đã được tẩm chất độc thì rõ ràng vị Thiết Phiến Xảo Khách đã bị hại rồi. Người mà tôi thả ở Từ Thị từ đường chỉ là kẻ giả mạo Thiết Phiến Xảo Khách, hơn nữa dám khẳng định đó chính là hung thủ đã hại ông ta.

Lý Tồn Hiếu vẫn hồ nghi:

- Cô nương, sao thấy được.

Ôn Phi Khanh đáp:

- Nếu không sao hấn tẩm độc vào bức thư hại chàng?

Lý Tồn Hiếu biến sắc, lặng thinh.

Ôn Phi Khanh quay sang Tên điểm tiểu nhị:

- Hấn ở đâu?

- Đi rồi! Vừa giao xong thư cho tiểu nhị hấn liền đi ngay.

Lý Tồn Hiếu vội nói:

- Cô nương, hấn nếu đúng là hung thủ đã sát hại Thiết Phiến Xảo Khách thì nên...

Ôn Phi Khanh ngắt lời:

- Chàng cứ yên tâm. Không cần chàng phải động chân tay, Tiểu Quỳnh tự làm cũng được.

- Thế nào? Quỳnh cô nương đã đi rồi sao?

- Có tôi đồng hành, chàng cứ việc yên tâm tĩnh dưỡng, mọi việc thiếp sẽ sắp đặt, không cần phải lo lắng gì cả.

Lý Tồn Hiếu không nén nổi sự cảm kích.

Ôn Phi Khanh hướng sang tên tiểu nhị bảo:

- Người đi đi! Nhưng nhớ cho kỹ lần sau đừng tự tiện đem những đồ vật bậy bạ như vậy nữa. May mà vị tướng công đây không mệnh hệ gì, nếu không tội vạ người không gánh hết nổi đâu.

Tên điểm tiểu nhị dạ ran mấy tiếng rồi ba chân bốn cẳng chạy biến.

Ôn Phi Khanh cười nhìn theo hấn rồi bước đến bên giường định ngồi xuống.

Lý Tồn Hiếu vội dịch vào nhường chỗ.

Ôn Phi Khanh cười hỏi:

- Chàng vẫn còn tránh thiếp sao?

Lý Tồn Hiếu đỏ mặt đáp:

- Không phải...tôi sợ cô nương ngồi không được thoải mái.

- Chàng cứ nói...nếu tỵ hiềm thì thiếp đã không để chàng ngồi cùng kiệu tới đây. Chàng biết không...thiếp đã từng phát thệ rằng nếu có ngày ai ngồi lên kiệu...thiếp sẽ nhận là rể. Và ngoài chàng rể của mình, đừng hòng ai có thể chạm vào kiệu...

Lý Tồn Hiếu giật bắn mình, kêu lên:

- Cô nương !

Ôn Phi Khanh nhẹ giọng hỏi:

- Thế nào chàng không tin sao?

- Không phải thế...

- Hay sợ thiếp hù dọa chàng?

- Không, chỉ là tôi...

- Thôi chàng đừng nói nữa. Bây giờ dù nói gì thì ý thiếp cũng đã quyết, lời thề cũng đã được thực hiện rồi...cho dù chàng không muốn cũng chẳng sao. Suốt đời thiếp không lấy ai nữa, sẽ xuất gia...

Lý Tồn Hiếu kinh hoảng kêu lên:

- Cô nương !

Ôn Phi Khanh tiếp:

- Thiếp nói thật mà! Thiếp đã phát trọng thệ. Chúng ta sẽ ngồi cùng xe. Chàng thử nghĩ xem, đối với một thiếu nữ thì cô ta nên làm thế nào?

Lý Tồn Hiếu run giọng:

- Nhưng cô nương đã nói...đó chỉ là do cứu người nên chỉ là bất đắc dĩ...

Giọng Ôn Phi Khanh đầy trách móc:

- Thiếp nói thế chẳng qua chỉ vì chàng mà nghĩ, nay chàng sao không vì thiếp mà nghĩ một chút?

Lý Tồn Hiếu van vãn:

- Sao cô nương phải khổ như thế chứ?

Ôn Phi Khanh buồn bã nói:

- Không phải thế...Chẳng qua chỉ là duyên số thôi, chẳng phải thiếp tự chuốc đau khổ cho mình...chàng đừng nói gì nữa, nếu duyên số đã không thành, chàng không muốn lấy thiếp...ai mặt dày mày dạn gì để nhất quyết buộc chàng? Thiếp chỉ nói để chàng biết mình đã có trọng thệ như thế...nay muốn hay không, có cần thiết hay không đều tùy thuộc vào chàng.

Thật là rắc rối quá mức!

Lệnh Hồ Dao Cơ đã như thế. Nay vị Hàn Phi Phi này cũng y như vậy...phải làm gì đây chứ?

Chàng cười khổ nói:

- Cô nương...

- Chàng chỉ gọi thế thôi sao? Hãy nói đi...

Lý Tồn Hiếu ngập ngừng hồi lâu rồi giương mày nói:

- Đối với cô nương, tôi không có điều gì phải giấu giếm. Hai mươi năm trước, chỉ trong một đêm, toàn gia hơn bốn mươi người kể cả tiên phụ đều bị thù nhân giết hại. Gia mẫu đưa tôi lúc bấy giờ còn chưa đầy tuổi vừa ẵm trong người vừa đánh mở trùng vây thoát ra được. Sau đó lão nhân gia vì trọng thương nên cũng lìa trần. Trương Viễn Đình là người duy nhất còn lại biết được nội tình vì thế tôi phải tìm cho được ông ta...

Ôn Phi Khanh thở dài nói:

- Nguyên là như thế...Nếu vậy chàng cũng xuất thân từ một thế gia.

Lý Tồn Hiếu không phủ nhận:

- Có thể nói như thế.

- Nhưng bấy giờ chàng còn chưa đầy tuổi, gia mẫu lìa trần, vậy chàng được ai chăm sóc?

- Tôi được một lão nhân gia thương tình đưa về nuôi thành khôn lớn.

Ôn Phi Khanh hỏi:

- Vị lão nhân gia hảo tâm đó là ai?

Lý Tồn Hiếu đáp:

- Vị đó chỉ là một tiểu phu bản hàn nhưng hết sức thiện tâm.

- Nói thế võ học của chàng không phải do lão nhân gia đó truyền thụ hay sao?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu:

- Không khái, tôi đã nói với cô nương võ học của mình...

Ôn Phi Khanh cười tiếp lời:

- Là nhờ vào một pho võ học?

Lý Tồn Hiếu gật đầu:

- Đúng thế cô nương...

Ôn Phi Khanh cười nói:

- Thiếp biết chàng không nói thật, nhưng cũng không muốn hỏi nhiều.

Chàng đỏ mặt ấp úng:

- Cô nương...

Ôn Phi Khanh lắc đầu:

- Thiếp nói thật mà! Nhưng thiếp không so bì căn vặn nữa, chỉ cần biết rằng chàng là Lý Tồn Hiếu đã đủ rồi...Bây giờ nói sang chuyện trước mắt. Thiếp cho rằng kẻ giả mạo Trương Viễn Đình nếu không phải là hung thủ ngày xưa giết hại thân nhân chàng thì cũng có quan hệ với chúng, chàng thấy đúng không?

- Cô nương căn cứ vào đâu?

- Chỉ cần nghĩ rằng trước hết hấn giết Trương Viễn Đình, sau lại đầu độc chàng là đủ rõ.

Lý Tồn Hiếu nghĩ ngợi chốc lát rồi gật đầu:

- Cô nương nói không sai. Tôi cũng cho như vậy.

Chợt có tiếng bước chân, rồi Tiểu Quỳnh đi vào phòng.

Ôn Phi Khanh đưa mắt dò hỏi, tên tỳ nữ chỉ lắc đầu.

Lý Tồn Hiếu không ghìm được, liền

- Quỳnh cô nương, không tìm được tên mạo xưng Thiết Phiến Xảo Khách ư?

- Hấn đã chạy đâu mất không để lại dấu vết...

Lý Tồn Hiếu nhíu mày.

Ôn Phi Khanh chợt nói:

- Loại người này hiểm trá giáo hoạt lắm, muốn bắt được hấn không dễ đâu. Nhưng chàng hãy yên tâm, sớm muộn gì hấn cũng sẽ rơi vào tay chúng ta thôi!

Lý Tồn Hiếu cười gượng:

- Phiền đến cô nương...

Tiểu Quỳnh nói:

- Lý gia đừng khách khí. Đối với tiểu tỳ, ngài cũng như cô nương nên tiểu tỳ quyết tận lực.

Ôn Phi Khanh tiếp:

- Chúng đã quyết hại chàng thì chưa được là chưa chịu thôi đâu. Một lần chưa được sẽ tiếp lần sau, rồi lần sau nữa. Nhất định hấn sẽ còn đến. Chúng ta cứ chẳng sẵn lưới chờ hấn thế nào cũng bắt được, ngoài ra...

Dừng một lúc cô ta nói tiếp:

- Trước khi chàng chưa phục hồi hấn, nếu ở đây một mình sẽ không được an toàn. Tiểu Quỳnh người sang lấy chăn nệm sang đây!

Lý Tồn Hiếu hoảng hốt kêu lên:

- Cô nương, hai phòng sát nhau, cần gì như thế?

Ôn Phi Khanh nghiêm giọng:

- Dù sao cũng không bằng thiếp ở ngay bên cạnh chàng, Tiểu Quỳnh, đi đi!

Tiểu Quỳnh liếc nhìn chủ nhân rồi quay người bước ra cửa.

Lý Tồn Hiếu van vỉ:

- Cô nương, như thế sao được?

Ôn Phi Khanh cười nói:

- Có gì mà phải cuống lên thế? Cũng như hai chúng ta cùng ở trong xe kiệu, khác gì đâu?

Lý Tồn Hiếu khản khoản:

- Cô nương tôi một thân một mình, lại nam nhân thì chẳng sao, còn cô nương là nữ nhi thế gia...

Ôn Phi Khanh ngắt lời:

- Thiếp hiểu ý chàng. Nhưng thiếp không sợ. Đủ chưa?

- Cô nương...

- Thiếp đã nói với chàng rồi mà, không bắt buộc chàng phải cần thiếp!

Lý Tồn Hiếu cười khổ nói:

- Cô nương, sao lại nghĩ thế? Tôi chỉ vì cô nương, vì gia đình cô nương...

Ôn Phi Khanh lạnh lùng:

- Thiếp cũng đã nói, thiếp hiểu ý chàng. Nhưng không sợ...

- Cô nương có thể không sợ, nhưng tôi không thể...

Chàng chưa kịp nói hết câu thì Tiểu Quỳnh đã đưa chăn nệm sang.

Ôn Phi Khanh chỉ vào cuối giường Lý Tồn Hiếu đang nằm bảo:

- Cứ để xuống đây lát nữa ta sẽ tự sửa soạn.

Tiểu Quỳnh đặt ôm chăn nệm cạnh chân Lý Tồn Hiếu.

Tuy lo lắng nhưng chàng không biết làm gì lúc này nữa.

Bấy giờ ngoài sân vang lên tiếng bước chân.

Tiểu Quỳnh nhìn ra cửa nói:

- Cô nương, Triệu Hán tới!

Ôn Phi Khanh đưa mắt ra hiệu, Tiểu Quỳnh liền bước ra khỏi phòng chặn trước tên Hắc y hán tử, thấp giọng nói nhỏ mấy câu gì sau đó mới dẫn hắn vào phòng.

Triệu Hán cung kính hướng sang Ôn Phi Khanh thi lễ:

- Thuộc hạ tham kiến cô nương.

Lại quay sang Lý Tồn Hiếu chấp tay cúi đầu nói:

- Tham kiến Lý gia!

Lý Tồn Hiếu vội nhồm lên nói:

- Không dám đương! Triệu huynh vất vả quá!

- Ngài khéo nói...đó là phận sự của Triệu Hán mà!

Ôn Phi Khanh hỏi:

- Có tin tức gì không?

Triệu Hán đáp:

- Bẩm cô nương, thuộc hạ nghe tin Thiết Phiến Xảo Khách cũng đến Trung Mậu rồi.

Ôn Phi Khanh gật đầu:

- Đúng thế! Hắn đã tới đây, vừa rồi còn sai một tên tiểu nhị đưa bức thư tẩm độc đến cho Lý gia nhưng may ta phát hiện kịp. Tiểu Quỳnh đã đuổi theo nhưng hắn đã biến mất.

Triệu Hán biến sắc:

- Chắc hẳn chưa chạy xa đâu, để thuộc hạ...

Ôn Phi Khanh lắc đầu:

- Không cần! Hẳn sẽ còn đến nữa. Ta và Tiểu Quỳnh chờ ở đây là đủ, người đi đi!

Triệu Hán 'dạ' một tiếng lại hướng sang hai người thi lễ rồi mới theo Tiểu Quỳnh ra khỏi phòng.

Ôn Phi Khanh nhìn Lý Tồn Hiếu cười hỏi:

- Thế nào? Gia nhân của thiếp hành sự được chứ?

Lý Tồn Hiếu gượng cười:

- Đương nhiên! Tướng tài thì binh đâu có nhược.

Ôn Phi Khanh lườm chàng một cái:

- Chàng thật khéo tăng bốc...

- Tôi nói thật mà.

Tiểu Quỳnh quay trở vào:

Ôn Phi Khanh hỏi:

- Đi rồi chứ?

- Đi rồi.

Lại đánh mắt ra hiệu cho Ôn Phi Khanh.

Ôn Phi Khanh lại quay sang Lý Tồn Hiếu đặc ý nói:

- Người như Triệu Hán ở nhà thiếp có đến mấy chục tên.

- Chắc quý phủ phải là một môn hộ lớn nhất nhì võ lâm đương thế.

Ôn Phi Khanh cười gật đầu:

- Nói thế cũng không sai.

Lại quay sang Tiểu Quỳnh:

- Trương Viễn Đình không biết khi nào mới quay lại. Bây giờ chúng ta nên chuẩn bị bố trí đôi chút. Người hãy theo ta ra ngoài này!

Hai người cùng ra.

Vào phòng bên, Ôn Phi Khanh thấp giọng hỏi ngay:

- Việc thế nào?

Tiểu Quỳnh đáp:

- Triệu Hán nói rằng lão chủ nhân, phu nhân và thiếu chủ sẽ tới Trung Mậu này!

Ôn Phi Khanh biến sắc hỏi:

- Ai cho lão chủ nhân biết ta ở đây thế?

- Cô nương bảo Triệu Hán báo rằng có việc chưa về được, hắn nói rằng cô nương có việc ở đây...

Ôn Phi Khanh nghiêng răng nói:

- Đồ đáng chết!

Tiểu Quỳnh nói:

- Cũng không nên trách hắn, vì lúc đó hắn còn chưa biết rằng...

Ôn Phi Khanh ngắt lời:

-Nếu vậy Triệu Hán không báo với lão chủ nhân rằng hắn cùng đi với chúng ta?

Tiểu Quỳnh lắc đầu:

- Không!

Nét mặt Ôn Phi Khanh hòa hoãn trở lại:

- Vậy thì tốt. Nếu Triệu Hán làm hỏng việc của ta thì ta thề sẽ chôn sống hắn!

Dừng một lúc lại nói:

- Người bảo hắn truy tìm Trương Viễn Đình không?

- Tiểu tỷ hạn cho hắn trong vòng ba ngày.

- Kỳ hạn thế dài quá. Lão chủ nhân khi nào thì đến đây?

- Có lẽ phải đến tối mai.

Ôn Phi Khanh lẩm bẩm:

- Vậy thì chúng ta còn kịp chuẩn bị.

Tiểu Quỳnh chợt ngưng mục nhìn ra cửa nói:

- Không biết ai thế?

Ôn Phi Khanh vội nhìn ra, bỗng nhiên biến sắc gấp giọng:

- Tiểu Quỳnh, người sang phòng bên đi, nhanh lên!

Tiểu Quỳnh sững sốt hỏi:

- Cô nương ai thế?

Mắt Ôn Phi Khanh chợt lóe lên, nói gần giọng.

- Hầu Ngọc Côn!

Tiểu Quỳnh cũng biến sắc, không nói thêm câu nào nữa, vội vã ra khỏi phòng.

Trong hậu viện có một người khoan thai đi tới dãy phòng.

Đó là một trang công tử tuấn mỹ, trường mi phượng mục, mũi thẳng miệng vuông, người cao dong dỏng, mình bệch hoàng bào, tuổi ngoài hai mươi nhưng chưa tới tam tuần.

Trông thì quả là trang nam nhân tuấn mỹ, chỉ tiếc rằng mục quang đầy sát khí và giữa đôi mày ẩn chứa quá nhiều âm khí.

Tiểu Quỳnh vừa ra khỏi phòng thì vị công tử đã cất lời sang sảng:

- Xin cô nương lưu bước!

Tiểu Quỳnh không nhìn sang mà cứ thẳng vào phòng Lý Tồn Hiếu, vị công tử hơi ngơ ngác rồi chợt bước nhanh vào.

Đúng lúc đó Ôn Phi Khanh xuất hiện ở cửa phòng, cất giọng oanh thánh thót:

- Hầu công tử đấy? Xin vào đây đã!

Vị công tử chính là Hầu Ngọc Côn, sau phút ngỡ ngàng liền trấn tĩnh, cười hỏi:

- Cô nương là...

Ôn Phi Khanh vội ngắt lời:

- Hầu công tử đã biết rồi, sao còn hỏi thừa như thế?

Hầu Ngọc Côn liền chấp tay cười nói:

- Phải lắm, tôi quả thật hỏi thừa câu đó...

Rồi nhìn sâu vào mắt Ôn Phi Khanh nói tiếp:

- Lâu nay nghe tiếng cô nương là bậc quốc sắc thiên hương, mỹ tuyệt dương thế, nay được thấy quả là danh bất hư truyền. Hầu Ngọc Côn được chiêm ngưỡng tiên nhan, thật là tam sinh hữu hạnh!

Ngôn từ tuy có phần cao cách nhưng Ôn Phi Khanh không tại ý, cười đáp:

- Hầu công tử quá khen! Tôi nghe nói Tứ Khôi Ngọc ai cũng tuấn mỹ, nhân phẩm phong lưu, sánh bằng Phan Tống, Vệ Trân, hôm nay mới biết lời đồn không ngoa!

Hầu Ngọc Côn đôi mày khẽ động, cười nói:

- Cô nương cười khéo đó thôi! Tứ Khôi Ngọc nếu đem sánh với cô nương thì đúng là một trời một vực.

Ôn Phi Khanh chợt hỏi:

- Hầu công tử đến đây chắc tìm phòng trọ.

Hầu Ngọc Côn cười đáp:

- Hình như cô nương cũng không nên hỏi câu đó mới đúng!

- Hầu công tử tôi thật không biết mà.

- Cô nương đã nói thế thì Hầu Ngọc Côn đâu dám không tin? Vậy xin nói rõ thực tình vậy!

Chợt lướt tia mắt sắc lạnh nhìn đối phương, nói tiếp:

- Huynh muội Phong Tứ Hải đã từng bắt giam một người ở Từ Thị từ đường...

Ôn Phi Khanh à một tiếng hỏi:

- Có phải Hầu công tử muốn nói đến Thiết Phiến Xảo Khách Trương Viễn Đình không?

Hầu Ngọc Côn gật đầu

- Cô nương đoán đúng, chính là người đó.

- Nếu vậy là công tử vì Thiết Phiến Xảo Khách mà tới đây!

- Cô nương liệu sự như thần. Chính phải!

Ôn Phi Khanh lướt mắt nhìn nhanh hỏi:

- Hầu công tử, chẳng lẽ Thiết Phiến Xảo Khách cũng đến khách điểm này?

Hầu Ngọc Côn cười đáp

- Chắc là thế, nếu không tôi đã không tới đây.

- Nếu vậy thì tốt quá! Xin công tử cho biết hấn ở phòng nào, tôi nguyện sẽ dốc sức mọn bắt giao cho công tử!

- Mỹ ý của cô nương thật đáng cảm kích, Hầu Ngọc Côn xin đa tạ trước!

Nói rồi chấp tay, sau đó chỉ vào gian phòng mà Tiểu Quỳnh vừa mới đi vào nói:

- Hấn chắc đang ở trong phòng này!

Ôn Phi Khanh nở nụ cười tươi tắn:

- Công tử sai rồi! Trong phòng này chỉ có một vị bằng hữu của tôi chứ đâu phải Thiết Phiến Xảo Khách Trương Viễn Đình? Hầu công tử nếu không tin thì cứ vào xem!

Hầu Ngọc Côn nhú mày hỏi:

- Chẳng lẽ tôi nhầm?

Ôn Phi Khanh gật đầu:

- Sợ rằng như thế!

Hầu Ngọc Côn quét mắt nhìn vào cửa phòng rồi cười nói:

- Chẳng phải Hầu Ngọc Côn không tin lời cô nương, cũng không phải tôi quá cẩn thận. Nếu cô nương đã cho phép thì tôi cũng xin vào xem một chút.

Nói xong đến thẳng cửa phòng Lý Tồn Hiếu.

Ôn Phi Khanh vẫn đứng nguyên vị, đôi mày hơi giãn ra, trên môi thoáng hiện nụ cười.

Hầu Ngọc Côn chỉ hai bước đã đến trước cửa Lý Tồn Hiếu nhưng hấn không vào mà dừng ngay trước cửa rồi bỗng quay lại nói:

- Coi như lần đầu tiên trong đời Hầu Ngọc Côn đã liệu sai.

Ôn Phi Khanh hỏi:

- Thế nào Hầu công tử không muốn vào xem nữa ư?

- Tôi đã nói lần đầu tiên liệu sai mà!

- Vậy thì Hầu công tử hãy tự mình tìm Thiết Phiến Xảo Khách vậy, tôi xin khiếm lễ!

Rồi quay vào phòng.

Hầu Ngọc Côn chợt khoát tay nói:

- Cô nương xin lưu bước!

Ôn Phi Khanh quay lại hỏi:

- Hầu công tử còn việc gì nữa?

- Cô nương có thân phận rất cao trên võ lâm. Hầu Ngọc Côn cũng không phải hạng vô danh, vậy chúng ta không nên đùa giỡn để người khác cười chê, cô nương có cho như vậy là đúng không?

Ôn Phi Khanh gật đầu cười nói:

- Lời công tử tôi rất đồng tình, tuy nhiên tôi muốn nói rằng chúng ta đều bị lừa rồi!

Hầu Ngọc Côn nhú mày hỏi:

- Cô nương có ý là...

Ôn Phi Khanh ngắt lời:

- Chẳng lẽ công tử không tin?

Hầu Ngọc Côn vội đáp:

- Không phải thế! Và Hầu Ngọc Côn cũng không dám, nhưng theo tôi được biết thì cô nương giết Phong Tứ Hải để cứu Thiết Phiến Xảo Khách đi...

Ôn Phi Khanh cười hỏi:

- Hầu công tử nghe Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương nói vậy hay sao?

- Phải.

- Hừ hai tên đó dám đặt chuyện thị phi! Có lẽ Hầu công tử còn biết, chúng rắp tâm mượn uy danh công tử để...

Hầu Ngọc Côn ngắt lời:

- Nói vậy là cô nương không thừa nhận đã cướp Thiết Phiến Xảo Khách mang đi?

Ôn Phi Khanh cười nhạt hỏi:

- Hầu công tử không tin tôi rồi!

- Cô nương thứ lỗi, tôi xin nói thẳng một câu. Nếu chỉ vì tên Thiết Phiến Xảo Khách mà làm tổn thương hòa khí giữa chúng ta là việc không đáng.

Ôn Phi Khanh nhướng cao mày liễu thách thức:

- Hầu công tử uy hiếp tôi đó ư?

- Không dám. Với thân phận của cô nương thì ai có thể uy hiếp được? Chỉ là...

- Hầu công tử, tôi thừa nhận đã cướp đi Trương Viễn Đình. Vậy thì sao chứ?

- Nếu thế lại là chuyện khác!

Ánh mắt Hầu Ngọc Côn sáng lên, tuy vậy hấn vẫn trầm tĩnh nói:

- Sự thừa nhận của cô nương thật đáng khâm phục. Vậy xin cô nương gia ân bỏ Trương Viễn Đình lại.

Ôn Phi Khanh hỏi:

- Hừ! Trương Viễn Đình là vật sở hữu của Hầu công tử hay sao?

- Tôi không dám nói thế, nhưng tôi đã hạ thủ trước.

- Hầu công tử, kẻ hạ thủ trước phải là Bạch Cốt Tam Sát thì đúng hơn.

- Ý cô nương là muốn trả Trương Viễn Đình cho Sầm Đông Dương Miêu Phương Hương đúng không?

- Chẳng lẽ Hầu công tử cho rằng không nên làm thế?

Hầu Ngọc Côn ngắt lời:

- Cô nương cũng biết rằng Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương đã như ta xin cảm tạ trước.

- Hầu công tử cần cá nhân Trương Viễn Đình làm gì?

- À...nguyên là câu hỏi đó...Cô nương biết Trương Viễn Đình là người như thế nào không?

- Biết. Hấn là thuyết thoại nhân chuyên kể chuyện để sinh sống.

Hầu Ngọc Côn gật đầu:

- Không sai! Tuy vậy hấn không giống bất kỳ một người kể chuyện rong nào khác.

Ôn Phi Khanh hỏi:

- Vậy ư? khác ở chỗ nào?

Mắt Hầu Ngọc Côn lóe, nhưng hấn vẫn thản nhiên nói:

- Chẳng lẽ cô nương còn muốn tôi nói ra?

- Sao lại không cần?

- Nếu cô nương không biết hấn có gì khác thường thì nhất định không phải cướp đi, đúng không?

Ôn Phi Khanh chớp chớp đôi mi rồi bỗng trầm giọng hỏi:

- Vậy là công tử không chịu nói?

- Không?

Hầu Ngọc Côn lắc đầu:

- Nếu cô nương nhất định muốn nghe thì tôi chỉ đành nói.

Hấn ngừng giây lát, nhìn đối phương mới tiếp lời:

- Vị Trương Viễn Đình này trong bụng chứa không ít những bí mật trên võ lâm, hấn biết những việc mà người khác không biết...

Ôn Phi Khanh mở to mắt hỏi:

- Thật ư?

- Thật vậy.

- Chắc công tử cần người đó vì hấn biết những gì mà người khác không biết, đúng không?

Hầu Ngọc Côn gật đầu:

- Không sai! Tôi muốn tự miệng hấn nói ra một việc.

- Chuyện gì thế?

Hầu Ngọc Côn cười nói:

- Tôi nhớ cô nương vừa bảo rằng chỉ hỏi có một câu thôi mà?

Ôn Phi Khanh trầm giọng:

- Có phải công tử không muốn nói?

- Vì cô nương không chịu nói trước mình sẽ hỏi mấy câu.

- Nếu công tử không chịu nói thì thôi vậy. Tôi không gượng ép.

- Hình như ý cô nương là nếu tôi không nói ra thì cô nương sẽ không giao Trương Viễn Đình...

- Hầu công tử quả không hổ là người suy người biết việc!

- Nếu vậy có lẽ tôi đành phải nói vậy...Tôi cần hỏi hấn chuyện năm xưa trong võ lâm, vậy là đủ rồi chứ?

- Chắc đó là điều bí mật ai cũng muốn biết...
- Nhưng tôi thấy cô nương là người bàng quan.
- Công tử sai rồi! Trái lại tôi là người rất hiếu kỳ.
- Nếu vậy chỉ sợ cô nương thất vọng, vì đó là điều không có gì bí mật lắm.
- Có những việc ít bí mật nhưng lại khiến người ta tò mò...
- Thì ra cô nương cần biết tất cả mọi sự trên đời từ to đến nhỏ...Thôi được, tôi đành phải kể ra như vậy...Tôi muốn hỏi Trương Viễn Đình về việc chiếc hộp Đàn Hương nhỏ mà năm xưa đã khiến mọi nhân vật trên võ lâm kỳ vọng muốn cướp đoạt.

Ôn Phi Khanh buộc miệng hỏi:

- Hộp Tử Mộc Đàn ư?
- Đúng thế cô nương.
- Công tử nói rằng chỉ vì chiếc hộp nhỏ đó mà khiến các nhân vật trên võ lâm tranh đoạt?

Hầu Ngọc Côn gật đầu:

- Theo tôi biết thì năm xưa chỉ vì chiếc hộp đó mà nhiều nhân vật võ lâm đã không tiếc đầu rơi máu đổ rắp tâm cướp đoạt và sự thật không biết bao nhiêu người đã vì nó mà bỏ mạng.

Ôn Phi Khanh nghi hoặc hỏi:

- Nhưng chiếc hộp nhỏ bằng gỗ Tử Đàn Hương thì đáng giá bao nhiêu đâu?
- Tuy gỗ Tử Đàn Hương là quý giá, nhưng ở đây giá trị thật lại phải không bản thân chiếc hộp.
- Tôi không hiểu!
 - Vật quý giá nằm trong chiếc hộp đó.

Ôn Phi Khanh hỏi:

- Nhưng rốt cuộc đó là vật gì khiến người ta không tiếc sinh mạng như thế?

Hầu Ngọc Côn lắc đầu:

- Cái đó thì tôi không biết.

Ôn Phi Khanh cười nói:

- Hầu công tử thật cao minh, biết dừng lại đúng ngay điểm mấu chốt nhất!

Hầu Ngọc Côn đáp:

- Tôi nói câu này có lẽ cô nương không tin, không những Hầu Ngọc Côn này không biết trong hộp chứa vật gì mà toàn võ lâm đương đại, thậm chí cả những người năm xưa đã vì nó mà bỏ mạng cũng không biết trong hộp có chứa gì?

Ôn Phi Khanh kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ công tử nói là thật?

- Tôi nói thật tình đó!

- Nhưng người ta không biết vật gì ở bên trong thì liệu bỏ mạng vì nói có đáng không?

- Cô nương xuất thân từ võ lâm thế gia, đương nhiên biết rõ tính cách của người trên võ lâm. Người võ lâm vốn thế. Chỉ cần một người nẩy lòng hiếu kỳ là lập tức nẩy sinh tranh đoạt, đã không ít lần người này không ngại gây ra huyết tanh mưa máu chỉ vì một chuyện nhỏ...

Ôn Phi Khanh gật đầu tỏ ý tán đồng:

- Hầu công tử nói không sai. Bản thân võ lâm là như thế. Người trong võ lâm cũng như thế. Nhiều lúc nghĩ lại thật là ngu ngốc hết chỗ nói, ngu ngốc đến đáng cười...

Hầu Ngọc Côn thêm vào:

- Hồng sự là ở chỗ mặc dù biết rõ là việc ngu ngốc vẫn cứ làm. Biết rõ trước mặt là biển lửa mà vẫn cứ lao vào, chẳng kách gì con thiêu thân vậy!

Ôn Phi Khanh nhận xét:

- Nói vậy rất có thể chiếc hộp Tử Đàn Hương chỉ là hộp không hoặc đựng vật gì chẳng có chút gì giá trị...

Hầu Ngọc Côn gật đầu:

- Cô nương nói đúng. Biết đâu sau khi tranh đoạt chán chê không biết bao nhiêu đầu rơi máu đổ, không chừng người ta mở ra thấy hộp trống rỗng mới rút bên đường cũng không ai thèm để mắt tới...

- Thế nhưng trước khi xác định rõ người ta vẫn không tiếc tính mạng...

- Chính thế, cô nương!

Ôn Phi Khanh bỗng cười nói:

- Tôi muốn có cơ hội nào đó để dò xem điều ảo diệu trên võ lâm xem người võ lâm rốt cuộc nghĩ gì?

- Cô nương tôi muốn đồng cảm. Chỉ là đáng tiếc vĩnh viễn không bao giờ tìm được cơ hội đó.

Ôn Phi Khanh cười nói:

- Chỉ vì công tử không đứng bàng quan mà là người trong cuộc!

Hầu Ngọc Côn gật đầu:

- Cô nương nói rất hay! Nếu phàm việc vì người ta cũng chịu đứng bâng quan thì trong võ lâm sẽ không bao giờ phát sinh tranh chấp hoặc xảy ra những cuộc mưa tanh gió máu...

Dừng một lúc mới nhìn Ôn Phi Khanh nói:

- Cô nương những gì nên nói đã nói hết rồi!

Ôn Phi Khanh đáp:

- Thế nhưng tôi còn chưa nói hết. Có thể Hầu công tử không tin, nhưng trước khi rời Từ Thị từ đường, tôi đã thả Thiết Phiến Xảo Khách đi rồi!

Hầu Ngọc Côn cười nói:

- Cô nương, xác thực là tôi không thể tin.

- Tôi nói là sự thực. Hầu công tử không tin thì tôi cũng không biết làm gì hơn.

- Hiện trên võ lâm có không biết bao nhiêu người lòng sục Trương Viễn Đình, thế mà cô nương chịu bỏ qua cơ hội ngàn vàng thế! Nếu vào trường hợp mình thì tôi dù có chết cũng không chịu thả.

Ôn Phi Khanh tán thành:

- Vì lúc đó tôi chưa biết nhiều về Trương Viễn Đình. Còn như bây giờ thì có lẽ tôi sẽ không thả thật.

- Nhưng dù sao đó là việc khó tin...

- Tôi nói thật lòng. Tin hay không thì tùy công tử vậy!

- Cô nương đã nói thế, tôi đâu dám không tin?

- Cái đó tôi không dám ép. Hầu công tử có thể kiểm tra lại các phòng cho yên tâm.

Hầu Ngọc Côn lắc đầu:

- Cần gì phải thế? Chỉ là xin hỏi cô nương một câu nữa, Trương Viễn Đình đi đâu?

- Việc đó thì tôi không biết. Thả hấn ra xong là tôi rời khỏi Từ Thị từ đường ngay.

- Chẳng lẽ cô nương không hỏi xem hấn đi đâu?

- Không. Lúc đó tôi không nghĩ gì nhiều.

Hầu Ngọc Côn cắn môi nói:

- Thế là tôi đã mất công không chuyến này...xin cô nương tha lỗi cho là đã làm phiền. Xin cáo biệt!

Nói xong chấp tay thi lễ rồi đi ngay.

Tiểu Quỳnh từ trong phòng Lý Tồn Hiếu bước ra đến bên Ôn Phi Khanh hỏi:

- Cô nương, hấn đi rồi ư?

Ôn Phi Khanh cười:

- Còn chờ gì mà chịu đi nữa.

Tiểu Quỳnh vẫn hồ nghi:

- Hầu Ngọc Côn là kẻ thâm độc quỷ quyệt, tiểu tỳ không tin là hắn dễ dàng bỏ qua như thế.

- Nhưng người biết hắn tới đây làm gì không?

Tiểu Quỳnh ngạc nhiên hỏi lại:

- Thì hắn đến tìm Thiết Phiến Xảo Khách chứ còn gì nữa?

Ôn Phi Khanh cười nói:

- Hắn chưa đủ can đảm thế đâu! Mục đích chính là để kiểm tra xem Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương có lừa hắn không, tức là chúng ta đã cướp đi Trương Viễn Đình hay chưa. Trong trường hợp đó hắn tính rằng có cầu được thì cầu, nếu không cũng đành thuận gió giương buồm đi thẳng mà thôi!

- Chắc hắn hận chúng ta lắm?

- Cái đó thì không síaa. Nhưng chỉ biết đập đầu vô cột cho hết hận thôi.

Nói xong đi vào phòng Lý Tồn Hiếu.

Tiểu Quỳnh nhìn quanh một vòng nữa rồi đi vào theo.

Nhưng sau khi cả hai chủ tớ mới khuất sau cửa phòng thì cuối hậu viện lộ ra một nửa đầu người.

Đó chính là Hầu Ngọc Côn, trên môi thấp thoáng một nụ cười thâm trầm, độc địa.

oOo

Hồi 9

Chịu Thiệt Được Lời

Đột nhiên từ phía sau hắt có tiếng người ho khan.

Hầu Ngọc Côn giật thót mình quay lại, mặt biến sắc.

Trước mặt hắt trên lối mòn từ phía quầy hàng đi ra có một trung niên ăn vận theo lối thương nhân đang thông thả bước lại gần.

Hầu Ngọc Côn cố trấn tĩnh lại, đầu hơi cúi thấp, định bỏ đi.

Trung niên thương nhân chợt lên tiếng:

- Các hạ không cần phải lo lắng. Tôi không phải là người của hai vị cô nương kia đâu!

Hầu Ngọc Côn đỏ mặt, ngẩng lên chiếu ánh mắt đe dọa nhìn đối phương.

Trung niên nhân không lộ vẻ sợ hãi chút nào, cười nói:

- Tôi nói không sai đâu. Các hạ! Nếu các hạ biết tôi không phải là người của hai vị cô nương đó, tất sẽ không bỏ qua, đúng không?

Hầu Ngọc Côn cười nhạt gật đầu:

- Các hạ đoán không sai. Quả thật ta không muốn phạm vào hai người chủ tớ bọn họ...thế nhưng người là ai?

Trung niên nhân cười nói:

- Dù là ai thì đã dám đến đây tìm các hạ tất có chỗ dựa rồi. Tuy nhiên các hạ có thể yên tâm rằng việc tôi đến đây tìm, đối với các hạ chỉ có lợi mà vô hại!

Hầu Ngọc Côn 'à' một tiếng hỏi:

- Thật ư?
- Nếu các hạ chưa tin thì hãy nói chuyện một lúc sẽ biết.
- Vậy người nói đi!
- Trước hết tôi muốn biết vài việc đã...Các hạ có phải là một trong Tứ Khôi Ngọc đương thế là Hầu công tử không?
- Không sai!

Trung niên nhân lại hỏi tiếp:

- Mục đích của các hạ là muốn tìm Thiết Phiến Xảo Khách Trương Viễn Đình?

Hầu Ngọc Côn biến sắc hỏi:

- Sao người biết?

Trung niên thương nhân cười nói:

- Không có gì bí ẩn cả. Các hạ mới đàm thoại những gì với vị cô nương tôi đứng đây nghe rõ không sót một tiếng!

- Vậy ta công nhận muốn tìm Trương Viễn Đình, thế thì sao?

- Tôi muốn cùng các hạ thương lượng một việc, không biết các hạ thế nào?

- Điều kiện gì vậy?

Trung niên thương nhân nói:

- Các hạ mới nghe thấy rồi. Ở gian phòng bên cạnh, vị cô nương đó có một bằng hữu của cô ta, đúng chứ?

Hầu Ngọc Côn gật đầu:

- Không sai, cô ta quả có nói như thế.

- Điều kiện thế này: các hạ giúp tôi làm một việc, tôi sẽ nói cho các hạ biết Trương Viễn Đình hiện đang ở đâu.

Hầu Ngọc Côn sững sốt hỏi:

- Người có thể cho ta biết Trương Viễn Đình hiện đang ở đâu.

Trung niên thương nhân hỏi:

- Các hạ cho rằng Trương Viễn Đình đang ở trong tay hai vị cô nương đó?

- Chẳng lẽ không phải?

- Cái này thì tôi biết chắc, vị cô nương đó không lừa dối các hạ, đúng là cô ta thả Trương Viễn Đình đi rồi. Đương nhiên bởi vì lúc đó cô ta còn chưa biết Trương Viễn Đình là nhân vật thế nào. Giá như biết rõ như bây giờ thì cô ta không chịu thả đâu.

Hầu Ngọc Côn nghi ngờ hỏi:

- Thật cô ta đã thả Trương Viễn Đình ra sao?

- Hoàn toàn thật!

- Vậy người muốn ta giúp người việc gì?

Trung niên thương nhân vắn hỏi:

- Các hạ tin lời tôi chứ?

- Trước hết người cứ nói xem, người cần ta giúp người việc gì?

Trung niên thương nhân đánh mắt nhìn Hầu Ngọc Côn rồi cười nói:

- Tôi muốn các hạ nói cho vị bằng hữu của cô nương kia biết thân phận thật của hai vị cô nương đó.

Hầu Ngọc Côn sững sốt hỏi:

- Người nói gì?

- Các hạ chưa nghe rõ ư?

- Người bảo vị bằng hữu của cô ta lại không biết thân phận thật của hai nữ nhân đó ư?

Trung niên thương nhân lắc đầu:

- Tôi tin rằng chàng ta hoàn toàn không biết, nếu không đã chẳng cùng đi với họ!

Mục quang Hầu Ngọc Côn lóe lên nhìn trung niên thương nhân hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Trung niên thương nhân cười đáp:

- Việc đó các hạ không cần phải hỏi nhiều, chỉ xin trả lời các hạ có chấp nhận trao đổi điều kiện hay không là đủ.

Hầu Ngọc Côn hơi động dẩy hàng mi, cười nói:

- Nhưng làm sao ta có thể khẳng định lời người nói là Trương Viễn Đình hiện không ở trong tay hai chủ tỳ kia?

- Hầu công tử thật tinh tế! Tôi nghe nói Tứ Khôi Ngọc người nào cũng có tâm cơ, hôm nay mới thấy lời đồn không ngoa! Thế này! Hầu công tử hãy nghe tôi một câu: nếu Trương Viễn Đình ở trong tay hai chủ tỳ kia thì họ sẽ đem giấu hẩn ở đâu?

Hầu Ngọc Côn nghĩ ngợi một lát mới trả lời:

- Đương nhiên là ở cạnh mình, có thể là nơi nào đó trong khách điểm này?

- Vậy thì tốt rồi. Tôi có thể cùng công tử tìm khắp khách điểm đến mỗi tắc đất để tìm, công tử thấy thế nào?

Hầu Ngọc Côn cười nhạt:

- Người biết rõ ta không thể làm việc đó.

Trung niên thương nhân 'à' một tiếng nói:

- Tôi hiểu rồi. Hầu công tử không thể bước vào hậu viện thêm một lần nữa.

- Ta không phủ nhận. Sự thực ba chữ Hầu Ngọc Côn không thể phạm tới cô nương đó vì thanh danh và uy lực còn kém cô ta một bậc.

- Cho dù thế, nhưng công tử là một trong Tứ Khôi Ngọc danh chấn thiên hạ vì thế không coi tôi vào đâu. Tôi có thể lấy mạng mình ra để bảo đảm rằng Trương Viễn Đình không có trong tay hai vị cô nương đó công tử thấy thế nào?

Hầu Ngọc Côn chú mục nhìn đối phương hỏi:

- Người lấy tính mạng mình để bảo đảm việc đó!
- Không sai!
- Vậy tính danh của người là gì?
- Chỉ sợ tiện danh làm bẩn tai công tử.
- Người không cần khách khí, cứ nói ra đi!
- Tôi họ Cổ, tên là Tử Hư.

Hầu Ngọc Côn nhắc lại:

- Cổ Tử Hư?
- Đúng thế, công tử.

Hầu Ngọc Côn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Xem ra điều kiện đối với ta rất có lợi, vậy ta chấp nhận. Chỉ là việc đó không dễ làm đâu.

Cổ Tử Hư hỏi:

- Công tử muốn nói...

Hầu Ngọc Côn ngắt lời:

- Cứ xem tình hình thì hai vị cô nương đó thủ giữ bằng hữu của mình rất nghiêm mật, lúc nào cũng có một người ở bên cạnh. Muốn tiếp cận hẳn đâu phải chuyện dễ dàng?

Cổ Tử Hư nói:

- Hầu công tử rất tâm cơ! Đương nhiên là không dễ. Nếu không thì tôi đã tự mình làm, can gì phải tìm các hạ để thương lượng?
- Các hạ tính toán thật cao minh!

Cổ Tử Hư lắc đầu:

- Hầu công tử nghĩ sai rồi. Nay chỉ cần đưa tay ra là bắt được Trương Viễn Đình, trên đời còn có điều kiện nào hời hơn thế nữa?
- Các hạ cho rằng ta hời, nhưng có biết khi đưa tay ra phải phí bao nhiêu tâm cơ và có bao nhiêu mạo hiểm không?

Cổ Tử Hư cười:

- Hầu công tử việc mua bán phải được hai bên thỏa hiệp, không thể gượng ép ai. Tôi tìm công tử để bàn chuyện làm ăn, nay muốn hay không là tùy công tử.

Hầu Ngọc Côn cười nói:

- Các hạ quả là nhân vật cao minh, biết rõ Trương Viễn Đình đối với ta rất quan trọng!

- Nếu thế tôi khuyên công tử nên chấp nhận.

Đôi mắt Hầu Ngọc Côn ánh lên tia giảo hoạt nói:

- Ta muốn biết một điều. Vị bằng hữu đó đối với các hạ có quan hệ thế nào?

- Không phải thân thích, cũng không phải bằng hữu.

Hầu Ngọc Côn nhú mày hỏi:

- Thật vậy ư?

- Thật vậy.

- Ta không hiểu sao các hạ tìm cách cho hẩn biết thân phận của hai vị cô nương kia? Sao không để hẩn bình yên đồng hành hai trang gai nhân tuyệt sắc, tận hưởng những cảm giác âm ấm dịu dàng?

Cổ Tử Hư ngắt lời:

- Hầu công tử, việc đó không nằm trong điều kiện trao đổi giữa chúng ta. Tôi có chủ định riêng, có tính toán của mình, cũng như khi mua một món hàng không nên hỏi vì sao tôi lại mua nó. Hầu công tử có đồng ý thế không?

Hầu Ngọc Côn cười nhạt đáp:

- Các hạ không những cao minh mà còn rất lợi hại. Thôi được, ta chấp nhận. Tuy nhiên trước hết nên có điều kiện phụ theo.

Cổ Tử Hư ngạc nhiên hỏi:

- Công tử còn có điều kiện phụ gì nữa?

Hầu Ngọc Côn thản nhiên đáp:

- Ta cần các hạ phải chịu khó một thời gian.

- Tôi chưa hiểu...

Hầu Ngọc Côn hỏi:

- Các hạ trú ở phòng nào?

Cổ Tử Hư chỉ tay sang bên kia hậu viện.

- Tôi ở gian phòng phía tây.

Hầu Ngọc Côn trầm giọng nói:

- Ta muốn các hạ ở trong phòng mình một thời gian, trước khi ta trở lại không được ra khỏi đó một bước!

Cổ Tử Hư cười nói:

- Tôi hiểu rồi công tử sợ tôi chạy mất?

- Ta sẽ đưa các hạ về phòng nghỉ ngơi, trong lúc đó chính ta sẽ thay các hạ hành sự, như vậy chẳng tiện hơn sao?

- Nhưng chẳng lẽ với uy danh của công tử mà còn lo tôi lật lọng?

- Ta không thể không phòng trước một chút, trước tiểu nhân sau quân tử vẫn hơn. Ta không muốn mình phải chịu thiệt thòi.

- Hô hô... Công tử mới là nhân vật cao minh và lợi hại. Thôi được tôi chấp nhận.

- Nhưng chưa hết, ta còn phải điểm mấy chỗ huyết đạo của các hạ nữa.

Cổ Tử Hư kêu lên:

- Thế nào? Công tử còn muốn khống chế huyết đạo nữa?

- Có như vậy ta mới yên tâm.

- Hầu công tử, trên võ lâm sống chết gì cũng chỉ bằng một lời nói...

Hầu Ngọc Côn lắc đầu:

- Xin lỗi! Hầu Ngọc Côn xưa nay không hay tin người khác.

- Thôi được, xem ra đành phải chấp nhận vậy!

- Tuy nhiên trước hết ta muốn hỏi thêm một câu nữa. Các hạ thật biết Trương Viễn Đình hiện ở đâu chứ?

- Công tử đã khống chế huyết đạo của tôi, chẳng lẽ còn sợ...

- Nhưng ta muốn người khẳng định!

- Nếu thế thì phải xem thế nào đã. Tôi biết nhưng cũng có thể không biết!

Hầu Ngọc Côn lạnh giọng:

- Các hạ nói thế có ý gì? Chẳng lẽ muốn đùa với ta sao?

Cổ Tử Hư lắc đầu cười đáp:

- Tôi không đùa đâu! Nếu công tử trước sau vẫn giữ phong độ của một bậc công tử thì tôi biết. Nhưng nếu công tử khống chế huyết đạo xong mà trở mặt bức cung thì tôi lại không biết!

- Ha ha! Chí khí lắm! Ta quả nhìn không sai người, các hạ quả là người lợi hại! Chỉ cần câu này, Hầu Ngọc Côn xin được kết giao bằng hữu. Nào xin mời!

Rồi đưa tay ra hiệu.

Cổ Tử Hư hỏi:

- Đi đâu?

- Đương nhiên về phòng các hạ chứ đâu!

- Chẳng lẽ công tử có thể vượt qua hậu viện?

Hầu Ngọc Côn ngăn người.

Cổ Tử Hư cười nói:

- Thế này thì phiền đây! Hầu công tử muốn phong bế huyết đạo thì cần theo tôi vào phòng, nhưng công tử lại không thể đi qua hậu viện...

Anh mắt Hầu Ngọc Côn chợt hiện sát cơ, nói:

- Không có gì phiền cả. Ta sẽ điểm hai trọng huyết của ngươi rồi cứ ở đâu cũng được, sau khi việc mua bán của chúng ta hoàn thành ta sẽ giải huyết đạo cho ngươi là được!

Cổ Tử Hư hoảng hốt nói:

- Hầu công tử muốn lấy mạng tôi sao?

Hầu Ngọc Côn cười nhạt hỏi:

- Thì chính các hạ lấy mạng mình bảo đảm kia mà?

Cổ Tử Hư ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu:

- Thôi được công tử xuất thủ đi!

Hầu Ngọc Côn trên môi thoáng hiện nụ cười thâm độc, đưa tay nắm ngực trái Cổ Tử Hư điểm liền hai chỉ rồi nói:

- Các hạ cứ về phòng chờ, nhưng xin nói trước rằng đây là thủ phát điểm huyết độc môn, không có ai giải được đâu. Tốt nhất các hạ đừng vọng động, cũng đừng quá bức xúc, nếu không nghịch huyết sẽ làm tim ngừng đập ngay! Và nếu không được tự tay Hầu Ngọc Côn này giải huyết thì chỉ sau hai ngày là mất mạng!

Cổ Tử Hư rầu rĩ nói:

- Tính mạng nay đã phó thác cho công tử rồi. Nói gì nhiều nữa? Chỉ xin hỏi một câu rằng tôi sẽ đợi có lâu không?

- Việc này rất khó nói. Các hạ cũng biết đó, ta không thể qua hậu viện được, phải tuyệt đối tránh mặt hai vị cô nương kia, phải tìm thời cơ hai vị cô nương không có mặt bên vị bằng hứa đó mới tùy cơ hành sự.

Cổ Tử Hư nói:

- Hầu công tử muốn làm thế nào thì tùy, nhưng xin báo trước một câu là không thể nhờ bọn điểm tiểu nhị được. Nếu biện pháp đó áp dụng được thì tôi đã làm từ lâu rồi.

Nói xong đi thẳng tới hậu viện hướng về phòng mình.

Hầu Ngọc Côn ngẩng ra một lúc nhìn theo Trung niên thương nhân rồi quay lại đi về phía tiền viện.

Thế nhưng khi hắn vừa bỏ đi thì Cổ Tử Hư dừng phắt lại nép vào cuối hành lang chăm chú nghe, đến khi yên trí rằng Hầu Ngọc Côn đã đi xa mới khẽ mỉm cười rồi bồng rảo bước đi thẳng về phía cửa phòng của Ôn Phi Khanh!

Nhưng mới đến hành lang thì Tiểu Quỳnh từ trong phòng Lý Tồn Hiếu bước ra quát:

- Đứng lại!

Cổ Tử Hư dừng chân hỏi:

- Cô nương gọi tôi?

- Hừ! Thế mà cũng hỏi! Nếu không gọi người thì chẳng lẽ ta tự gọi ta sao?

- Cô nương có gì chỉ giáo?

Tiểu Quỳnh đưa mắt nhìn đối phương từ đầu đến chân rồi hỏi:

- Người tới đây làm gì?

- Tôi muốn tìm vị Ôn cô nương!

Tiểu Quỳnh biến sắc hỏi:

- Ôn cô nương ư? Vậy thì người tìm sai chỗ rồi! Không có Ôn cô nương ở đây đâu...

- Ôn cô nương là người của Hàn Tinh đó mà...

Tiểu Quỳnh mắng át đi:

- Câm miệng! Người muốn chết à?

Cổ Tử Hư sững sốt hỏi:

- Cô nương sao lại chửi người?

- Chửi là còn phúc cho người đó, đây không có ai là Ôn cô nương cả.

Cổ Tử Hư lẩm bẩm:

- Thế thì lạ thật...Rõ ràng tôi nghe nói Ôn cô nương ở đây mà...

Rồi chấp tay nói thêm:

- Có lẽ tôi nghe nhầm. Xin lỗi cô nương vì đã làm phiền...

Nói xong quay người định đi.

Tiểu Quỳnh gọi giật lại:

- Khoan đã!

Cổ Tử Hư quay lại nhìn Tiểu Quỳnh với vẻ ngạc nhiên.

- Người nghe ai nói Ôn cô nương ở đây?
- Cô nương, có lẽ tôi đã nghe sai nên đã xin lỗi cô nương rồi mà.
- Ta không trách người, chỉ hỏi xem nghe ai nói?

Cổ Tử Hư đáp:

- Tôi nghe một trong Tứ Khôi Ngọc là Hầu Ngọc Côn nói thế.
- Thì ra là hấn nhưng người đến làm gì?
- Có việc quan trọng muốn báo cho cô nương một tiếng. Rõ ràng Hầu Ngọc Côn nói là Ôn cô nương ở đây thế mà...

Tiểu Quỳnh ngắt lời:

- Việc quan trọng nào thế?
- Cái đó thì xin lỗi...Tôi không thể nói với người khác.

Tiểu Quỳnh nhú mày:

- Thế nào? Chuyện bí mật ư?

Cổ Tử Hư đáp:

- Đây là việc quan trọng đối với Ôn cô nương vì thế tôi phải nói riêng với cô ta.

Tiểu Quỳnh lại xét đối phương một lần nữa, hỏi:

- Người danh tính là gì?
- Vinh dự được cô nương hỏi tới....Tôi là Cổ Tử Hư, hạng mạt lưu trên giang hồ...
- Thì ra người cũng là người trên võ lâm vậy mà ta không nhìn ra. Vậy người có việc gì, ta quen biết Ôn cô nương, để ta báo lại giúp cũng được!
- Xin đa tạ! Hảo ý cô nương tôi xin tâm lĩnh. Nhưng việc này...

Tới đó nở môi cười , không nói tiếp nữa.

Chợt nghe từ cửa phòng vang lên giọng nói ngọt ngào:

- Tiểu Quỳnh! Ai thế?

Tiểu Quỳnh vội quay lại thấp giọng nói mấy câu.

Ôn Phi Khanh nghe xong ra hiệu cho Tiểu Quỳnh vào phòng Lý Tồn Hiếu, còn mình đi mấy bước đến trước mắt Cổ Tử Hư nói:

- Người họ Cổ đúng không?
- Đúng thế, cô nương.
- Ta biết người đến đây làm gì. Hãy theo ta!

Cổ Tử Hư lộ vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn bước tới.

Ôn Phi Khanh dẫn Cổ Tử Hư đến cuối hành làng cách xa đến mấy phòng, hiển nhiên là để khỏi làm kinh động Lý Tồn Hiếu rồi dừng lại đứng đối diện Cổ Tử Hư hỏi:

- Nghe nói người vừa gặp Hầu Ngọc Côn?

- Phải.

- Có chuyện gì vậy?

Cổ Tử Hư ngưng mục nhìn đối phương không đáp.

Ôn Phi Khanh cười nói:

- Ta là Ôn Phi Khanh. Có việc gì người cứ việc nói đi!

Cổ Tử Hư kinh hãi thốt lên:

- Cô nương chính là vị Ôn tiểu thư ở Hàn Tinh ư?

Ôn Phi Khanh gật đầu:

- Không sai!

Cổ Tử Hư hồ nghi nhìn Ôn Phi Khanh dò xét nhưng vẫn không nói gì.

- Người không tin sao?

Cổ Tử Hư lúng túng đáp:

- Vị cô nương vừa rồi nói rằng ở đây không có Ôn cô nương...

Ôn Phi Khanh ngửa ra bàn tay trắng nõn, lập tức trong lòng bàn tay hiện rõ một ngôi sao bạc năm cánh tỏa sáng lóng lánh...

Cổ Tử Hư thất kinh, vội cúi thấp người, cung giọng:

- Quả nhiên là Ôn cô nương, tiểu nhân thật có mắt không trông.

Ôn Phi Khanh bỏ chiếc Hàn Tinh vào túi nói:

- Người tìm ta có việc quan trọng gì thì nói nhanh lên!

Cổ Tử Hư đối với Vị nữ sát tinh của Hàn Tinh môn tỏ ra cung kính dị thường. Vội cúi người thấp thấp thi lễ xong mới nói:

- Bẩm cô nương việc là...Có phải cô nương có một vị bằng hữu...

Ôn Phi Khanh ngưng mục nhìn đối phương hỏi

- Hầu Ngọc Côn nói với người như thế sao?

Cổ Tử Hư đáp:

- Không phải Hầu Ngọc Côn nói với tiểu nhân mà với người khác...Cô nương, việc thế này...Tiểu nhân vừa ngồi uống rượu trong một tửu quán bên kia đường thì tình cờ nghe Hầu Ngọc Côn nói chuyện với một người. Hình như họ bàn về một điều kiện gì

đó. Người kia đòi Hầu Ngọc Côn nói rõ thân phận cô nương cho vị bằng hữu biết, còn hấn sẽ cho Hầu Ngọc Côn biết về vị họ Trương hiện đang ở đâu.

Ôn Phi Khanh biến sắc hỏi:

- Có chuyện đó thật sao? Người kia hình dáng thế nào? Chừng bao nhiêu tuổi?

- Bẩm cô nương, người đó chừng bốn mươi tuổi, mày thô mắt sáng hình như cũng là người trong võ lâm.

Ôn Phi Khanh lại hỏi:

- Hầu Ngọc Côn nói thế nào?

Cổ Tử Hư đáp:

- Cô nương nên biết Hầu Ngọc Côn là kẻ giảo hoạt hiểm trá nhất trong Tứ Khôi Ngọc, thoát tiên hấn không tin rằng gã họ Trương không ở trong tay cô nương. Sau đó người kia phải lấy đầu mình bảo đảm hấn mới chịu tin. Mặc dù chấp nhận điều kiện nhưng hấn bảo việc này không dễ vì hấn sợ phạm đến cô nương, cũng không muốn đi vào hậu viện nữa...

Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:

- Thì ra hấn còn biết sợ mà vẫn cứ làm...Hiện hấn còn ở trong tửu quán nữa không?

Cổ Tử Hư lắc đầu:

- Không! Cả hai nói xong là đi ngay. Người kia đi trước Hầu Ngọc Côn chừng một tuần trà.

- Thôi được...Người là đệ tử của môn phái nào?

Cổ Tử Hư cười gượng nghịu:

- Nói ra chỉ sợ cô nương cười, chẳng dám dấu gì cô nương, tiểu nhân chỉ là hạng mặt lừ, chỉ học lóm được vài món võ nghệ, vĩnh viễn không hy vọng có tiền đồ...

Ôn Phi Khanh nhíu mày hỏi:

- Xem ra ta cần phải cảm tạ người đã vì ta mà đưa tin...

Cổ Tử Hư cười khổ đáp:

- Không dám dấu cô nương, tiểu nhân một phần vì kính ngưỡng mà tìm đến, mặt khác muốn cầu cô nương ra tay cho tiểu nhân một mạng!

Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi:

- Cứu mạng người ư? Chẳng lẽ Hầu Ngọc Côn đã làm gì...

- Thật ra Hầu Ngọc Côn đã lấy mất của tiểu nhân nửa mạng rồi...Không hiểu sao hần biết được tiểu nhân nghe chuyện hần bàn với người kia mà trước khi đi hần điễm vào hai chỗ huyết đạo của tiểu nhân...

Ôn Phi Khanh 'à' một tiếng, nhìn đối phương từ đầu đến chân hỏi:

- Hần điễm người hai huyết đạo nào?

Cổ Tử Hư đáp:

- Kỳ Môn và Chương Môn.

Ôn Phi Khanh biến sắc hỏi:

- Thật là kẻ tâm độc thủ辣!

- Vì thế tiểu nhân mới đến cầu cô nương.

Ôn Phi Khanh lắc đầu nói:

- Chỉ sợ hần dùng thủ pháp độc môn.

Cổ Tử Hư mặt không còn chút máu, sợ hãi nói:

- Cô nương muốn nói rằng...

- Nếu hần dùng thủ pháp độc môn thì dù muốn cứu người, ta cũng không đủ sức. Trử bản thân Hầu Ngọc Côn ra, chỉ sợ không ai cứu được người!

Cổ Tử Hư thất thần một lúc mới run giọng nói:

- Dù sao...Cũng xin cô nương xem có phải Hầu Ngọc Côn có dùng thủ pháp độc môn không?

Ôn Phi Khanh gật đầu:

- Để ta xem mới biết.

Nói xong đưa tay đẩy nhanh một chuồng vào ngực trái Cổ Tử Hư. Nhưng mới chạm tay vào đã vội thu về ngay.

Cổ Tử Hư gấp giọng hỏi:

- Cô nương, thế nào?

- Đừng hỏi ta, người tự vận khí thử xem!

Cổ Tử Hư y lời gấp vào một khẩu khí bỗng mặt tái mét lắc đầu nói:

- Cô nương, khí vừa đến kỳ môn là nghịch lại ngay...

Ôn Phi Khanh thở dài:

-Vậy thì không có cách nào nữa. Hần đã dùng thủ pháp độc môn.

Cổ Tử Hư buồn bã cúi đầu.

Ôn Phi Khanh không biết lấy đâu ra lòng trắc ẩn, chợt nói:

- Không phải ta không muốn cứu người, chỉ là đành bất lực. Người cũng là người trong võ lâm, tất biết rõ...

Cổ Tử Hư gật đầu:

- Tiểu nhân biết. Dù thế nào cũng xin cảm tạ cô nương...

- Cái đó thì không cần. Người đã mang tin đến đây tất ta phải cảm ơn người. Trừ tính mạng là ta không cứu được, người có thể yêu cầu bất cứ việc gì khác.

Cổ Tử Hư lắc đầu cười khổ nói:

- Cô nương cũng biết tiểu nhân chẳng sống được mấy ngày nữa, người sắp chết thì có cần gì? Đa tạ cô nương, tiểu nhân xin cáo từ!

Nói xong thì lễ rồi rầu rĩ quay đi.

Chợt Ôn Phi Khanh gọi lại:

- Người chờ một lát!

Cổ Tử Hư quay lại hỏi.

- Cô nương còn có gì sai bảo?

Ôn Phi Khanh thở dài đáp:

- Ta không biết bá nhân, nhưng bá nhân vì ta mà chết. Ai...cho dù nói thế nào người cũng vì ta mang tin đến, bởi thế ta không thể giương mắt nhìn người chết bởi độc thủ của Hầu Ngọc Côn. Ta còn một cách khác, tuy nhiên không dám hứa chắc.

Cổ Tử Hư vội nói:

- Đa tạ cô nương! Chỉ cần có một chút hy vọng, tiểu nhân cũng nguyện thử xem!

Nói xong vái dài một cái.

Đúng thật! Người ta ai không muốn sống? Ngay cả con sâu cái kiến còn ham sống nữa là người!

Ôn Phi Khanh chợt hỏi:

- Người biết ta có một vị bằng hữu chứ?

Cổ Tử Hư cố ghìm để khỏi run lên, vội đáp:

- Dạ, cô nương, tiểu nhân nghe Hầu Ngọc Côn nói thế.

- Vị đó cũng là người trong võ lâm, võ công rất cao cường. Ta sẽ đưa người đến gặp để xem vị đó có cứu được người không, nhưng người nhớ cho kỹ ta họ Hàn chứ không phải là họ Ôn, là Hàn Phi Phi chứ không phải là Ôn Phi Khanh, biết chưa?

Cổ Tử Hư vội đáp:

- Đa tạ cô nương, tiểu nhân biết, tiểu nhân nhớ rồi!

- Vậy hãy đi theo ta!

Nói xong dẫn Cổ Tử Hư đi vào phòng của Lý Tồn Hiếu.

Cổ Tử Hư theo sau, trên mặt hiện nét rất khó tả, như cảm kích như vui mừng, như ngạc nhiên...

Có lẽ y chưa biết rằng vị nữ sát thủ của Hàn Tinh môn giết người không nháy mắt vẫn động nổi từ bi.

Đừng nói Cổ Tử Hư không biết mà chỉ sợ rằng ngay chính bản thân Ôn Phi Khanh cũng không cắt nghĩa được hành vi của mình.

Nếu sau này nhớ lại lần đầu tiên động nổi từ bi đó, cô ta sẽ nghĩ sao?

Đến trước cửa phòng Lý Tồn Hiếu, Ôn Phi Khanh đẩy cửa bước thẳng vào.

Tiểu Quỳnh thấy Cổ Tử Hư đi theo đưa mắt kinh dị nhìn chủ nhân nhưng không dám hỏi.

Cổ Tử Hư lướt nhìn Lý Tồn Hiếu nằm trên giường đang ngủ thiếp, nhận ra chàng đang bị điểm thùy huyết.

Ôn Phi Khanh đến bên giường, ngáp ngừng giây lát rồi giải huyết đạo cho Lý Tồn Hiếu.

Chàng lập tức tỉnh lại.

Ôn Phi Khanh ngồi xuống mép giường, cười ngọt ngào hỏi:

- Chàng ngủ ngon không?

Lý Tồn Hiếu trả lời:

- Tôi ngủ thật say. Chỉ sợ cô nương và Tiểu Quỳnh không có lúc nào để nghỉ ngơi...

Ôn Phi Khanh vẫy tay Cổ Tử Hư bảo:

- Người tới đây chào Lý gia đi!

Cổ Tử Hư y lời bước tới cúi mình nói:

- Tiểu nhân kiến quá Lý gia!

Lý Tồn Hiếu vội xua tay:

- Không dám đương, vị này là...

Ôn Phi Khanh đỡ lời:

- Hắn cũng là một vị bằng hữu trong võ lâm, bị người khác dùng thủ pháp chế huyết độc môn khống chế hai chỗ trọng huyết đến cầu thiếp giúp nhưng thiếp vô năng, chẳng hay chàng có thể cứu hắn không?

Lý Tồn Hiếu 'à' một tiếng hỏi:

- Các hạ có biết người khống chế huyết đạo mình thuộc môn phái nào không?

Cổ Tử Hư nhìn Ôn Phi Khanh dò hỏi.

Ôn Phi Khanh đáp:

- Hắc thuộc phái Cùng Lai.

Lý Tồn Hiếu hỏi thêm:

- Hai chỗ huyết đạo nào?

- Kỳ Môn và Chương Môn!

Lý Tồn Hiếu nhú mày nói:

- Người này thật độc ác!

Trầm ngâm một lúc lại tiếp:

- Tôi không dám cầm chắc. Các hạ hãy hít vào đến ngũ căn sau đó dùng song chỉ vận năm thành thực lực điểm vào bên dưới huyết nhũ căn một tấc thử xem!

Cổ Tử Hư 'dạ' một tiếng rồi hít sâu vào một hơi, lại chập hai ngón tay vận lực điểm vào bên dưới huyết nhũ căn của mình.

Vừa điểm chỉ tới, hai mắt mở to nhưng không nói gì.

Lý Tồn Hiếu nói tiếp:

- Lần này khí thở vào bụng, chỉ điểm phía trên huyết Chương Môn hai tấc!

Cổ Tử Hư làm theo.

Chỉ vừa điểm xong, y đã cúi mình nói:

- Đại ân cứu mạng, tiểu nhân không dám chỉ nói bằng chữ tạ.

Ôn Phi Khanh mở to đôi mắt diễm lệ nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Chàng có thể giải được thủ pháp chế huyết độc môn của phái Cùng Lai?

Lý Tồn Hiếu cười đáp:

- Chỉ là gặp may thôi.

Ôn Phi Khanh nói:

- Thiếp không tin! Chính chàng thật xuất thân...

Nhưng chợt im bặt nhìn Cổ Tử Hư nói:

- Đủ rồi, nửa mạng người đã được cứu lại, bây giờ có thể đi được!

Cổ Tử Hư ngáp ngừng một lúc mới nói:

- Cô nương hãy cho tiểu nhân nói một lời từ tâm phế...

- Người còn gì thì nói nhanh đi!

Cổ Tử Hư nhìn sang Lý Tồn Hiếu xúc động nói:

- Ôn Lý gia như trùng sinh tái tạo, tiểu nhân không biết lấy gì báo đáp, kiếp này xin nguyện làm tôi tớ cho Lý gia...

Ôn Phi Khanh chưa kịp mở miệng thì Lý Tồn Hiếu đã ngắt lời:

- Các hạ quá lời! Tôi không dám đương, chẳng qua chỉ tình cờ...

Ôn Phi Khanh thêm:

- Việc đó đối với Lý gia có tổn sức lực gì đâu, người cần gì phải quá bận tâm như thế?

Lý Tồn Hiếu thêm:

- Hàn cô nương nói rất đúng. Cứu khổ cứu nguy thì ai ai cũng nên làm...

Cổ Tử Hư khẩn thiết nói:

- Lý gia không biết, tiểu nhân ra gặp người vừa điểm huyết tất hấn không chịu bỏ qua cho tiểu nhân.

Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Giữa hai vị có oán cừu gì mà hấn dồn các hạ vào chỗ chết?

- Không phải oán cừu, chỉ là tại hạ tình cờ nghe lỏm chuyện của chúng.

- Vậy là chỉ giết người diệt khẩu?

- Dạ, Lý gia! Ngài đã cứu mạng tiểu nhân, vậy sao nỡ để tiểu nhân chết bởi độc thủ của hấn lần nữa?

Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Các hạ tạm tránh xa đi một thời gian không được sao?

- Ui chao! Lý gia không biết đó thôi, nếu biết hấn là ai thì không nói thế!

- Hấn là ai mà lợi hại thế!

Ôn Phi Khanh đỡ lời:

- Một trong Tứ Khôi Ngọc đương thế là Hầu Ngọc Côn, người này cùng Liễu Ngọc Lân, Triệu Ngọc Thư và Sở Ngọc Hiên được xưng là Tứ Khôi Ngọc, lại có mỹ hiệu là Tứ công tử.

Lý Tồn Hiếu nhìn Cổ Tử Hư trầm ngâm nói:

- Vậy thì các hạ cứ theo ta một thời gian...

Ôn Phi Khanh sững sốt hỏi:

- Thế nào? Chàng thu nhận hấn sao?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu:

- Không phải thế! Tôi đâu dám nói chữ thu? Chỉ không muốn để vị Hầu công tử giết đi...

Cổ Tử Hư vội quì xuống nói:

- Đa tạ Lý gia. Đa tạ Lý gia!

Lý Tồn Hiếu nghiêm giọng nói:

- Các hạ nên biết rằng tạm thời chúng ta đi với nhau chứ không phải tôi thu nhận các hạ. Bởi thế tôi không dám đảm đương thân phận chủ tớ...

Cổ Tử Hư kêu lên:

- Lý gia...

Lý Tồn Hiếu hiểu nghiêm giọng:

- Tốt nhất các hạ nên nghe tôi, nếu không tôi đâu dám.

Cổ Tử Hư vội nói:

- Tiểu nhân xin tuân lệnh!

Lý Tồn Hiếu nhìn Ôn Phi Khanh nói:

- Bây giờ tôi đã có một vị bằng hữu chiếu cố đến tôi...

Ôn Phi Khanh cười nói:

- Thế là tốt. Thiếp và Tiểu Quỳnh có thể yên tâm hơn...

Lý Tồn Hiếu gật đầu:

- Bây giờ có điều kiện để hai vị cô nương được nghỉ ngơi thêm một chút, tôi không mong gì hơn nữa...

Ôn Phi Khanh cười nhạt đáp:

- Chàng nên hiểu rằng thiếp đã muốn cứu chàng là phải đến nơi đến chốn. Bây giờ thương thế chàng vẫn chưa bình phục, cho dù chàng đuổi thiếp cũng không chịu đi!

Rồi không chờ Lý Tồn Hiếu phản ứng, cô ta nhìn Cổ Tử Hư nói tiếp:

- Còn người sau này người muốn xưng hô với Lý gia thế nào là việc của người ta không can thiệp. Nhưng người đừng quên rằng Lý gia là ân nhân cứu mạng của người, bởi thế người nên biết cư xử sao cho phải, nếu không chính ta sẽ tìm đến người. Ta nói thế, chắc người hiểu chứ?

Nói xong quét ánh mắt đầy đe dọa nhìn Cổ Tử Hư.

Cổ Tử Hư làm gì không hiểu hàm ý trong lời nói, nhất là ánh mắt đầy uy lực kia?

Y vội nói:

- Tiểu nhân hiểu. Cô nương cứ yên tâm. Sau này cô nương thấy tiểu nhân có chỗ nào không phải. Xin cứ thẳng tay trừng trị!

Ôn Phi Khanh quét mắt nhìn hấn lần nữa rồi nói:

- Người nói câu đó là ta yên tâm rồi. Thực ra ta chẳng phải người nghiêm khắc gì lắm như người tưởng, mà chỉ muốn người cẩn thận thêm một chút.

Cổ Tử Hư vội nói:

- Tiểu nhân hiểu, xin cô nương cứ yên tâm.

Chợt ngoài phòng có tiếng bước chân.

Tiểu Quỳnh vội nhìn ra cửa rồi quay lại kín đáo đưa mắt ra hiệu cho nữ chủ nhân. Lý Tồn Hiếu đang nằm không phát hiện ra, nhưng những hành động đó không qua mắt được Cổ Tử Hư.

Ôn Phi Khanh hơi biến sắc đứng lên nhìn Tiểu Quỳnh nói:

- Bây giờ Lý gia đã có người chiếu cố, ta và người nên về phòng nghỉ ngơi một chút!

Rồi lướt ánh mắt sắc lạnh nhìn Cổ Tử Hư nói thêm:

- Người đừng quên lời ta dặn đó!

Nói xong đưa Tiểu Quỳnh ra khỏi phòng.

Cổ Tử Hư kính cẩn theo ra đến cửa rồi tiện tay khép cửa lại, nhưng chỉ trong giây lát đó cũng đủ nhận ra giữa hậu viện có một tên Hắc y cao gầy, mặt mũi thâm trầm đang nhìn vào.

Ôn Phi Khanh vừa ra cửa đã đưa tay ra hiệu cho Hắc y nhân đó, hấn liền theo Ôn Phi Khanh đi đến cuối hành lang.

Cổ Tử Hư quay lại bên giường.

Lý Tồn Hiếu cười hỏi:

- Tôi còn chưa thỉnh giáo...

Cổ Tử Hư vội đáp:

- Không dám... Lý gia. Tiện nhân họ Cổ, tên là Tử Hư.

Cổ Tử Hư? Tên nghe kỳ quái thế nào ấy!

Cổ Tử Hư cũng cười:

- Trong đời vốn có nhiều điều kỳ quái mà, những chuyện hư huyền bao giờ cũng có...

Tới đó chợt ngừng nói, lắng tai nghe một lúc rồi thấp giọng nói nhanh:

- Không dám đâu Lý gia... tôi đến để đưa tin cho Lý gia.

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi:

- Đưa tin cho tôi ư? Tin gì thế?

Cổ Tử Hư đưa tay lên môi ra hiệu cho chàng rồi thấp giọng tiếp:

- Lý gia có biết thân phận thật của Hàn cô nương không?

Lý Tồn Hiếu kinh ngạc, lẩm bẩm:

- Tôi không biết thân phận thật của Hàn cô nương...

Cổ Tử Hư gật đầu:

- Không sai! Vị cô nương đó chính là Nhị cô nương của Hàn Tinh môn. Cô ta không phải là Hàn Phi Phi gì cả mà là Ôn Phi Khanh là nữ sát tinh giết người không chớp mắt đó!

oOo

Hồi 10

Ôn Nặng Mỹ Nhân

Lý Tồn Hiếu nghe nói vị Hàn cô nương lại chính là nhị tiểu thư của Hàn Tinh môn thì vô cùng kinh ngạc thốt hỏi:

- Thế nào cô ta không phải là Hàn Phi Phi mà là người của Ôn gia hay sao?

Cổ Tử Hư chỉ tay ra cửa nói:

- Nếu Lý gia không tin thì nhìn ra cửa xem, một lúc nữa sẽ có một tên trong Hàn Tinh Tứ Sứ xuất hiện, bây giờ hắn đã theo vị Hàn cô nương đó đến cuối hành lang rồi.

Lý Tồn Hiếu vội vàng nhồm dậy, nhưng vì thể trạng còn quá yếu nên lão đảo muốn ngã, phải nhờ đến Cổ Tử Hư đỡ mới xuống được khỏi giường.

- Tôi không sao đâu, chẳng qua nằm lâu quá nên chưa quen thôi.

Cổ Tử Hư dìu Lý Tồn Hiếu tới cửa nhưng nhìn ra khe không thấy tận hành lang được.

Chàng vươn tay mở cửa nói:

- Ra ngoài xem cũng được chứ gì?

Cổ Tử Hư vội vàng ngăn lại:

- Lý gia không được đâu. Làm thế là giết tôi đó!

Lý Tồn Hiếu nhú mày hỏi:

- Sao lại thế?

Cổ Tử Hư đáp:

- Vị cô nương đó đã cảnh cáo tôi...Lý gia không nhớ lúc sắp ra khỏi phòng cô ta đã nói gì sao?

Lý Tồn Hiếu nghi hoặc hỏi:

- Vậy cô ta có dụng tâm gì chứ?

- Cái đó phải hỏi cô ta mới biết...

Lý Tồn Hiếu chợt nhớ lại vị thiếu chủ Ôn Thiếu Khanh, nhú mày nói:

- Tôi hiểu rồi!

Bỗng nhìn thẳng vào mắt Cổ Tử Hư nói:

- Vì sao các hạ lại báo tin cho tôi, còn biết rằng tôi không rõ thân phận của cô ấy?

Cổ Tử Hư đáp:

- Lý gia đã có xung khắc với Hàn Tinh môn, nếu biết cô ta là vị nữ sát tinh của Hàn Tinh môn thì đời nào chịu đi cùng cô ta?

-Sao các hạ biết tôi xung khắc với Hàn Tinh môn?

Cổ Tử Hư cười đáp:

- Lý gia còn nhớ hai cha con ở đập nước cuối thành Khai Phong mà mấy hôm trước Lý gia đã giải vây không?

Lý Tồn Hiếu mở to mắt hỏi:

- Thế nào? Các hạ chính là vị...

Cổ Tử Hư ngắt lời:

- Không sai! Lý gia đã cứu cha con tôi. Nay biết được Lý gia cùng đi với Ôn Phi Khanh, hiển nhiên cô ta có ý đồ không tốt, vì thế nên tìm cách báo tin.

- Thì ra các hạ là vị hôm trước...nhưng làm sao lại bị điểm huyết đạo?

Cổ Tử Hư nói:

- Tôi định lợi dụng Hầu Ngọc Côn đưa tin cho các hạ, hai người đã thỏa thuận điều kiện, nhưng không ngờ hắn đã vô cùng xảo quyệt đã điểm hai chỗ trọng huyết cho yên tâm rồi sau đó tìm tôi đòi nợ. Tôi liền mạo hiểm tìm Ôn cô nương với mục đích tìm Lý gia, mặc dù biết thành công rất hạn hữu. Nào ngờ gặp lúc Ôn Phi Khanh động lòng từ bi, vì thế mà kết hoạch mạo hiểm đã thành công. Nếu đem kể lại chuyện vị nữ sát tinh vẫn còn lòng từ bi cứu người có lẽ không ai tin nổi!

Lý Tồn Hiếu cảm động nói:

- Xin đa tạ các hạ. Tôi đoán danh tính...

Cổ Tử Hư vội lắc đầu:

- Lý gia xin chấp nhận cái tên Cổ Tử Hư cũng được. Tôi hiện có quá nhiều cừu gia, nếu để chúng biết tôi là người thế nào thì chỉ trong một ngày cũng đủ mất mạng!

Bên ngoài có tiếng bước chân.

Lý Tồn Hiếu vội nhòm qua lỗ khóa, thấy một tên Hắc y nhân cao gầy đang đi ngang qua khoảng sân.

Chàng nhận ra ngay đó là tên trong Hàn Tinh Tứ Sứ, như vậy là Cổ Tử Hư không nói dối chàng.

Cổ Tử Hư vội nói:

- Lý gia mau về giường nằm xuống đi và cố giữ thật bình tĩnh như không có gì xảy ra. Hãy cố nhẫn nại chờ thời cơ...

Nói xong dìu chàng lên giường nằm xuống như cũ.

Ngay lúc đó có tiếng bước chân dừng lại trước cửa, sau đó Tiểu Quỳnh mở cửa bước vào đưa mắt nhìn Cổ Tử Hư dò xét.

Cổ Tử Hư là người mưu mô lão luyện, đâu dễ để lộ mình, liền cười nói:

- Cô nương...

Tiểu Quỳnh không đáp, lại hướng ánh mắt sang Lý Tồn Hiếu đang nằm trên giường.

Về chuyện đóng kịch thì Lý Tồn Hiếu đâu lão luyện được như Cổ Tử Hư?

Mặt chàng rất không tự nhiên, ngay cả nụ cười cũng gượng gạo:

- Cô nương không nghỉ ư?

Tiểu Quỳnh vẫn chăm chú nhìn chàng, lắc đầu đáp:

- Cô nương không yên tâm nên sai tỳ nữ sang xem.

Lý Tồn Hiếu nói:

- Xin chuyển lời cảm tạ đến cô nương. Tôi có vị này ở bên cạnh là tốt rồi.

- Cô nương bảo tỳ nữ nói với Lý gia lát nữa sẽ đến.

Rồi quét mắt nhìn sang Cổ Tử Hư:

- Cô nương bảo người phải chăm sóc Lý gia cho cẩn thận, người tự biết mình nên phải làm thế nào. Nếu có việc gì thì cứ gọi ta ở phòng bên cạnh.

Cổ Tử Hư chỉ biết vâng dạ.

Tiểu Quỳnh hướng sang Lý Tồn Hiếu thì lễ rồi ra khỏi phòng.

Cổ Tử Hư theo ra đóng cửa xong đến bên giường ra hiệu cho Lý Tồn Hiếu rồi khẽ nói:

- Lý gia phải hết sức cẩn thận, ở bên kia để nghe chúng ta nói chuyện đấy!

Lý Tồn Hiếu thì thầm:

- Tôi muốn đi khỏi đây...

Cổ Tử Hư vội lắc đầu:

- Lý gia không được đâu! Bây giờ chúng ta không sao đi thoát được.

- Vì sao thế?

- Tôi biết rõ võ công mình đến cả tỳ nữ còn chưa địch nổi, nói gì đến nữ sát tinh Ôn Phi Khanh? Còn Lý gia nay thương thế chưa khỏi, ngay cả đi còn chưa vững, nói gì đến chuyện động thủ?

Lý Tồn Hiếu nhíu mày hỏi:

- Vậy thì phải làm gì bây giờ?

- Trước hết chờ cho Lý gia đỡ hơn mới tính chuyện được. Nhưng Lý gia bị thương do...

Lý Tồn Hiếu kể lại chuyện mình cùng Liễu Ngọc Lân và Ôn Phi Khanh động thủ, bị thương bởi ám khí của hắn.

Nghe xong Cổ Tử Hư biến sắc nói:

- Có phải ám khí của Liễu Ngọc Lân dấu trong thiết phiến của hắn không?

- Đúng thế!

- Vậy thì số mạng của Lý gia chỉ mong vào một mình Ôn Phi Khanh mà thôi!

Lý Tồn Hiếu kinh ngạc hỏi:

- Các hạ nói vậy là thế nào?

Cổ Tử Hư đáp:

- Theo tôi biết thì ám khí đó của Liễu Ngọc Lân được tẩm chất kịch độc là *Sưu Hồn Ngân Châm* tàn độc bá đạo vô lâm. Ai trúng phải độc châm đó chỉ trừ Liễu Ngọc Lân trị liệu, còn ngoài ra là cầm chắc cái chết. Hoàn cảnh của Lý gia bây giờ, tôi dám chắc Ôn Phi Khanh chỉ dùng thủ pháp để ngăn chặn không cho độc tính ở vết thương bộc phát mà thôi chứ cô ta không có cách nào giải trừ hết độc chất ra khỏi cơ thể được.

Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Vậy là cô ta không thể chữa lành vết thương cho tôi được sao?

- Tuy cô ta không chữa được, nhưng Liễu Ngọc Lân với Hàn Tinh môn có mối giao hảo, ít ra Liễu Ngọc Lân có kết giao với Ôn Phi Khanh, bởi thế chỉ có Ôn Phi Khanh may ra cầu được giải dược của hắn.

- Các hạ cho rằng cô ta muốn cứu tôi sao?

- Cứ nhìn thực tại thì cô ta đang có ý định đó, tuy rằng việc một nữ sát tinh ra tay cứu người thì chưa từng ai nghe nói tới.

- Nhưng tôi thấy nhất định cô ta có dụng tâm khác, đã biết tôi bị thương bởi *Sưu Hồn Ngân Châm*, hơn nữa trong khi hắn liên thủ với bào huynh mình, cố sao cô ta vẫn cứu tôi chứ?

Cổ Tử Hư trầm ngâm một hồi mới nói:

- Dù với lý do gì đi nữa thì Lý gia cũng phải để cho cô ta chữa trị bởi đó là sinh lộ duy nhất.

- Nhưng tôi chỉ muốn rời bỏ cô ta càng sớm càng tốt.

Nói rồi cố nhòm người lên.

Cổ Tử Hư vội giữ chàng nằm yên nói:

- Lý gia nên suy xét cho kỹ. Bất luận cô ta có dụng tâm thế nào thì trước mắt không làm gì có hại đâu...

- Nhưng tôi hoàn toàn không muốn thế...

- Tôi hiểu. Lý gia không muốn mang ân tình đối với cô ta, đúng không?

Lý Tôn Hiếu gật đầu:

- Nếu là người khác thì có thể, nhưng cô ta là người của Hàn Tinh môn, tôi không thể mang ơn họ!

- Nhưng dù sao thì Lý gia cũng đã mang ơn họ rồi...

- Ân tình sau này tôi sẽ tìm cách đền đáp.

Cổ Tử Hư nhìn chàng một lát rồi nói:

- Lý gia xin đừng giận tôi nói thẳng câu này. Ở tuổi bằng Lý gia, tôi còn ngang bướng hơn nữa kia! Thế nhưng do phải chịu nhiều thiệt thòi nên dần dần sự ngang bướng bớt đi rất nhiều. Lý gia cũng biết *Sưu Hồn Ngâm Châm* của Liễu Ngọc Lan lợi hại đến đâu...

- Tôi biết, nhưng...

Cổ Tử Hư ngắt lời chàng, ôn tồn nói:

- Thân thể là của cha mẹ sinh thành, phải cố giữ nó mới tròn đạo hiếu. Lý gia còn trẻ, kể cả nhân phẩm, võ học thì tiền đồ vô cùng rực rỡ đang trước mặt. Nếu bây giờ không chịu mềm mỏng một chút, không bớt kiêu hãnh đi một chút để vĩnh viễn mất đi hoài bão của mình và hoài vọng của mọi người thì có xứng với chữ 'trí' không?

Lý Tôn Hiếu mặt tái nhợt đi, nhưng không nói gì.

Cổ Tử Hư vẫn nhẹ giọng:

- Thêm nữa tôi mạo hiểm tới đây báo tin là do Lý gia đã cứu cha con tôi, coi như đó là hành động báo ân. Nay Lý gia đã biết rõ Ôn Phi Khanh, vì kiêu hãnh mà không nghĩ đến tính mạng mình, chẳng hóa ra tôi vì báo ân mà lại hóa ra làm hại Lý gia? Như vậy chẳng làm tôi phải ân hận suốt đời?

Lý Tôn Hiếu vẫn im lặng, nhưng không cố ngồi lên nữa.

Cổ Tử Hư lại nói:

- Hãy nằm nghỉ ngơi đi, đừng suy tính gì nhiều. Chờ khi Ôn Phi Khanh trị thương xong, bức được độc chất ra ngoài, chúng ta sẽ tìm cơ hội ra khỏi đây. Lý gia cứ yên tâm, để việc ấy cho tôi định liệu,

- Đa tạ tiền bối!

Cổ Tử Hư vội nói:

- Lý gia đừng xưng hô như thế, tôi đâu dám đương?

Lý Tồn Hiếu đáp:

- Lệnh ái xấp xỉ tuổi vãn bối nên gọi tiền bối là chuyện đương nhiên...

- Lý gia...

- Nếu tiền bối không chê thì xin gọi tôi bằng hai chữ Tồn Hiếu là được.

- Tôi đâu dám...

Lý Tồn Hiếu ôn tồn nói:

- Ngày trước tôi có giải nguy cho tiền bối và lệnh ái, đó chỉ là chuyện giữa đường gặp bất bình rút dao tương trợ, người trên võ lâm ai cũng như vậy cả. Huống chi đối phương là người của Hàn Tinh môn. Còn hôm nay tiền bối không quản nguy hiểm đến đây báo tin việc đó khiến vãn bối vô cùng cảm kích, như vậy tiền bối không nợ gì, trái lại vãn bối còn chịu ân tình sâu của tiền bối, nay xin được tôn xưng tiền bối là phải lắm...

Cổ Tử Hư ngắt lời:

- Thôi được! Thôi được! Bây giờ ai gọi thế nào là quyền của người đó, còn ta xưng người hai tiếng lão đệ, được chưa?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu:

- Sao có sự xưng hô kỳ quặc như vậy?

- Có gì mà không được chứ? Ta nhiều tuổi hơn, xuất đạo sớm hơn, vậy cứ cho là tiền bối của người cũng được, còn người ít tuổi hơn một chút thì gọi là tiểu lão đệ được rồi...

Tới đó nghiêm giọng nói tiếp:

- Nhưng bây giờ không phải là lúc tranh cãi về chuyện xưng hô, hơn nữa chúng ta không phải tục nhân cần gì xét chuyện xưng hô thế nào cho đúng? Bây giờ chúng ta hãy bàn tiếp chính sự...

- Tiền bối thấy rằng...

Chàng bỗng dừng bật lẳng tai nghe.

Quả nhiên bên ngoài có tiếng bước chân.

Lát sau cửa phòng mở ra, Ôn Phi Khanh cùng Tiểu Quỳnh bước vào phòng.

Cổ Tử Hư vội cúi thấp người chào:

- Cô nương...

Ôn Phi Khanh lướt mắt nhìn Cổ Tử Hư rồi hướng sang Lý Tồn Hiếu nhoẽn miệng cười nói:

- Thiếp không sao yên tâm được. Dù là ai ở bên cạnh chàng, thiếp cũng thấy mình nên chiếu cố đến chàng là hơn...

Lý Tồn Hiếu cười đáp:

- Đa tạ cô nương, tôi không sao đâu. Để cô nương phải vất vả như thế, tôi lại càng bất an...

Ôn Phi Khanh không nói đi đến bên giường.

Tiểu Quỳnh vội vàng mang đến một chiếc ghế cho chủ nhân ngồi xuống.

Ôn Phi Khanh ngồi sát bên giường nhìn vào mặt Lý Tồn Hiếu hồi lâu rồi cười nói:

- Thiếp đến đây để nói với chàng một chuyện. Lẽ ra phải nói từ lâu nhưng thiếp sợ...Sợ rằng chàng sẽ tức giận làm ảnh hưởng đến vết thương, bởi thế cứ giấu giếm mãi đến bây giờ...

Cổ Tử Hư kinh dị đưa mắt nhìn Ôn Phi Khanh nhưng không dám nhìn Lý Tồn Hiếu vì sợ lộ chuyện.

Ôn Phi Khanh tiếp lời:

- Hai ngày nay thiếp suy nghĩ rất nhiều và hiểu rằng sớm muộn gì cũng không thể giấu chàng được mãi, hơn nữa cứ giữ trong lòng cũng thấp thỏm bất an, thậm chí ngủ cũng không yên giấc, bởi thế quyết ý nói với chàng.

Lý Tồn Hiếu nghi hoặc hỏi:

- Cô nương có chuyện gì khó xử hay sao?

Ôn Phi Khanh lắc đầu:

- Không phải thiếp có gì khó xử, chỉ sợ chàng...Thực ra thì cũng không thể gượng ép...Chờ khi thiếp nói rõ mọi chuyện, chàng muốn đối với thiếp thế nào xin tùy lòng. Nhưng thiếp cầu xin để thiếp chữa lành vết thương...

Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Cô nương sao phải quan tâm nhiều đến thương thế...

Ôn Phi Khanh lắc đầu, đôi mi dài đen nhánh hơi lay động, hơi rầu giọng:

- Chàng đừng khách khí, xin nghe thiếp nói đây. Thiếp không phải họ Hàn, cũng không gọi là Hàn Phi Phi mà thật ra là Ôn Phi Khanh của Hàn Tinh môn, Ôn Thiếu Khanh chính là ca ca của thiếp!

Cổ Tử Hư vô cùng kinh ngạc nhìn Ôn Phi Khanh, không hiểu vì sao cô ta đột nhiên thay đổi như vậy?

Lý Tồn Hiếu cũng giương to đôi mắt sững sốt nhìn đối phương.

Ôn Phi Khanh hỏi:

- Chàng nghe rõ rồi chứ?

Lý Tồn Hiếu trấn tĩnh lại, đáp:

- Tôi nghe rõ rồi, và tôi không ngờ cô nương chính là nhị tiểu thư của Hàn Tinh môn.

Ôn Phi Khanh thở hắt ra một hơi, lại nói:

- Thế là bây giờ chàng đã biết. Khối nặng trong lòng thiếp cũng được trút ra. Chàng muốn rời xa thiếp hay muốn thiếp đi xa chàng cũng được, tuy nhiên như thiếp vừa nói, xin để thiếp chữa lành vết thương của chàng đã!

Lý Tồn Hiếu bỗng trở nên khó xử, ngập ngừng nói:

- Cho dù thế nào. Cô nương cũng đã cứu sống tôi...

Ôn Phi Khanh đáp:

- Đó chỉ nên nói là chuyện gặp tình cờ thôi. Thật ra lúc đầu thiếp không định cứu chàng. Hàn Tinh môn hung danh, sát uy chấn động võ lâm, Ôn Phi Khanh lại càng độc như rắn rết, là nữ sát tinh giết người không chớp mắt, là một nữ ma đầu...thế mà không hiểu sao bỗng chốc mềm lòng, cứu người đem lên xe kiệu? Đó là lần đầu tiên, là chuyện chưa từng thấy trong đời...lần đầu mềm lòng trước kẻ khác...

Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Cho dù thế nào tôi cũng rất cảm kích cô nương...

Ôn Phi Khanh lắc đầu:

- Không cần phải thế! Thiếp đã nói đó không phải là chủ định.

- Thế nhưng sự thất cô nương đã cứu mạng tôi.

Ôn Phi Khanh ngưng mục nhìn chàng nói:

- Vậy chàng nhất định coi thiếp là ân nhân cứu mạng?

Lý Tồn Hiếu cũng nhìn thẳng mắt Ôn Phi Khanh, rần rởn đáp:

- Quân tử ân oán phân minh, việc đó là lẽ đương nhiên!

- Nói vậy chàng sẽ không xa thiếp, hay không có ý bắt thiếp phải rời chàng?

Lý Tồn Hiếu trở nên quẫn bách.

Lúc này đối phương đã giải bày tất cả, nữ lòng nào mà rắn lòng phũ phàng với cô ta?

Hồi lâu chàng mới tìm được một câu:

- Cô nương, trên đời không có cuộc gặp gỡ nào lại không mang theo mầm ly biệt, sớm muộn gì...

Ôn Phi Khanh ngắt lời:

- Đó là việc sau này, không ai liệu trước được việc gì sẽ xảy ra, đúng vậy không?

Lý Tồn Hiếu lặng thinh không đáp.

Đôi hàng mi Ôn Phi Khanh lay động. Cô ta rời ánh mắt khỏi mặt Lý Tồn Hiếu cúi nhìn xuống đất, nói khẽ:

- Cho dù chàng coi thiếp là người thế nào, bạn hay thù là do chàng, thiếp không cưỡng ép, cũng không dám cầu xin, nhưng ít ra cho đến lúc này, qua một thời gian chàng coi thiếp là bằng hữu thiếp cũng mạn nguyện rồi!

Tối đó, cô ta đứng lên rồi bỗng đưa mắt sắc như dao nhìn Cổ Tử Hư.

Vị này hết sức trấn tĩnh, hỏi ngay:

- Cô nương, có việc gì sai bảo?

Ôn Phi Khanh bỗng nhếch môi cười nói:

- Ta không quản người có dụng tâm thế nào. Quá khứ thì cứ để cho nó qua đi, ta không cần chấp nhặt, cũng không truy cứu nữa. Sau này hy vọng người chiếu cố đến chàng cho cẩn thận, đừng mang lòng thù địch đối với ta. Ta và người vô cớ cô oán, trái lại ta còn có ân đối với người nữa, đúng không?

Cổ Tử Hư há hốc mồm kinh ngạc đến sững sờ!

Ôn Phi Khanh lại quay sang Lý Tồn Hiếu nói:

- Chàng hãy nghỉ ngơi đi, sẽ không lâu đâu, thiếp chỉ đi một lúc rồi quay lại.

Nói xong cùng Tiểu Quỳnh bước ra cửa. Tiểu Quỳnh còn với tay đóng cánh cửa lại sau lưng mình.

Cổ Tử Hư hồi lâu mới trấn tĩnh lại, run giọng nói:

- Thật lợi hại!

Lý Tồn Hiếu cũng thần thờ hỏi:

- Làm sao cô ta biết được?

Cổ Tử Hư lắc đầu:

- Có trời mới biết. Chắc là cô ta nghe thấy...

- Nhưng vì sao cô ta lại tự tiết lộ thân phận mình?

- Việc đó có hai khả năng. Thứ nhất cô ta đã nghe chúng ta nói chuyện, biết không thể giấu được nữa. Hai là cô ta nói thật, không muốn giấu lão đệ nữa. Cho dù thế nào cũng nên coi Ôn Phi Khanh vẫn có lòng bao dung, đã trả lại mạng Cổ Tử Hư này từ tay mình!

Lý Tồn Hiếu nghi hoặc hỏi:

- Vì sao cô ta nói dối với tiền bối có ân?

Cổ Tử Hư do dự giây lát mới trả lời:

- Không giấu gì lão đệ, cô ta đã cứu ta một lần. Đó là ở Cổ từ đường, ta bị rơi vào tay Bạch Cốt Tam Sát, sau đó được Ôn Phi Khanh cứu ra...

Tuy miệng nói, nhưng trong lòng Cổ Tử Hư rất sâu muộn, nghĩ hoài không ra làm sao Ôn Phi Khanh phát hiện được chỗ sơ hở của mình.

Còn Lý Tồn Hiếu thấy Cổ Tử Hư được Ôn Phi Khanh đưa vào phòng mình nên không biết lúc đó cô ta vẫn chưa nhận ra chân tướng Cổ Tử Hư bởi thế nghe nói vẫn không băn khoăn gì nhiều.

Ôn Phi Khanh cùng Tiểu Quỳnh ra khỏi phòng Lý Tồn Hiếu xong đi thẳng ra hậu viện, ở đó có một tên hắc y nhân trong Hàn Tinh Tứ Sứ đang đứng chờ. Ôn Phi Khanh ra lệnh:

- Dẫn đường!

Tên hắc y nhân 'ạ' một tiếng rồi dẫn hai vị cô nương ra khỏi khách điểm đi về hướng đông.

Đi chừng nửa dặm, ba người dừng lại trước một ngôi nhà dân trông khá hoang tàn, chắc từ lâu không có người ở.

Qua khỏi cổng đã có hai tên hắc y hán tử khoanh tay đứng trước nhà, trên ngực đều có dính Hàn Tinh lấp lánh, đó là dấu hiệu mà bất cứ ai trong võ lâm trông thấy đều vội vã tránh xa.

Ôn Phi Khanh lạnh giọng hỏi:

- Thiếu chủ và Liễu công tử đâu?

Hai tên Hắc y hán tử vội chắp tay cúi người đáp:

- Bẩm cô nương, cả thiếu chủ và Liễu công tử đều trong nhà, không hiểu sao chậm ra đón...

Ôn Phi Khanh nhíu mày hỏi:

- Thế nào? Thiếu chủ có biết ta đến không?

- Bẩm Vạn Bách đã báo với thiếu chủ cô nương sắp đến.

Ôn Phi Khanh gằng giọng:

- Các người thật là vô dụng!

Vừa lúc đó từ trong nhà vang lên một giọng nam nhân sang sảng:

- Liễu Ngọc Lân chậm nghênh tiếp, xin cô nương tha lỗi...

Lời vừa dứt một thiếu niên vô cùng anh tuấn đã hiện ra trước cửa, sắc mặt tươi cười.

Chính là một trong Tứ Khôi Ngọc, Liễu Ngọc Lân.

Y bước xuống khỏi bậc thềm chấp tay vái sát tận đất nói:

- Lâu nay nhị cô nương vẫn khỏe chứ?

Ôn Phi Khanh hoàn lễ đáp:

- Nhờ phúc, Ôn Phi Khanh vẫn thường.

- Liễu Ngọc Lân chậm ra nghênh đón, mong cô nương đại lượng khoan dung...

- Không dám! Ôn Phi Khanh đường đột đến quấy nhiễu, xin Liễu công tử chớ trách...

Liễu Ngọc Lân cười hô hô nói:

- Ôn Liễu hai nhà giao tình không nhạt, lệnh huynh Ôn thiếu chủ lại có lòng thương kết giao thân thiết, nhị cô nương sao khách sáo thế?

Nói xong chỉ tay mời khách vào nhà.

Ôn Phi Khanh chấp tay cảm tạ rồi dẫn Tiểu Quỳnh vào.

Tuy ngôi nhà bên ngoài trông rất hoang tàn nhưng bên trong lại được bài trí hết sức cầu kỳ sang trọng, có đủ tranh trướng, phong rèm, bàn ghế toàn thứ gỗ đắt tiền lại được trải gấm, bình chén đều thuộc loại hảo hạng.

Liễu Ngọc Lân khoát tay quanh phòng nói:

- Nhị cô nương xem, tất cả những đồ vật này đều được lệnh huynh sai mang tới.

Ôn Phi Khanh lạnh lùng đáp:

- Tôi cũng nhận ra những vật dụng của Ôn gia.

Liễu Ngọc Lân cười nói:

- Lệnh huynh thật là người biết hưởng thụ! Hễ ra khỏi nhà là mang theo bài trí, trên võ lâm có lẽ không có người thứ hai khoáng đạt như thế, và chỉ có Ôn gia...

Ôn Phi Khanh ngắt lời:

- Công tử sai rồi! Trong Ôn gia chỉ một mình gia huynh mới khoáng đạt thế thôi, chứ Ôn Phi Khanh thì ...

Liễu Ngọc Lân cười to:

- Nhị cô nương khách khí thế. Ai cũng biết cô nương đi đâu cũng ngồi xe kiệu hạng nhất, mỹ nữ tùy tùng, vật dụng thứ gì cũng có ngay cả những thứ nhỏ nhất...

Ôn Phi Khanh nhú mày nói:

- Xem ra Liễu công tử biết về Ôn Phi Khanh không ít!

Liễu Ngọc Lân cười đắc ý:

- Đương nhiên! Đương nhiên! Có thể nói Liễu Ngọc Lân biết tận kẽ mọi sở thích của cô nương...

Nói xong liếc nhìn Ôn Phi Khanh đầy ý nhị.

Ôn Phi Khanh không đáp.

Liễu Ngọc Lân lại tiếp:

- Có lẽ lời nói đó hơi khiếm nhã, nhưng đó là lời tự tâm phước.

Ôn Phi Khanh liếc mắt nhìn quanh phòng, hỏi:

- Gia huynh đâu?

Liễu Ngọc Lân vội đáp:

- Lệnh huynh vừa có việc ra ngoài sẽ về ngay, có dặn Liễu Ngọc Lân thay...

Ôn Phi Khanh khoát tay. Tiểu Quỳnh vội mang đến một chiếc ghế bọc gấm.

Ôn Phi Khanh nói:

- Liễu công tử thứ lỗi...

Nói xong ngồi xuống ghế.

Liễu Ngọc Lân vội đáp:

- Không dám! Liễu Ngọc Lân thật là chảnh mãng quá, nhị cô nương bỏ qua cho...

- Liễu công tử đừng khách khí thế! Xin cũng ngồi xuống đi!

Liễu Ngọc Lân hơi ngượng nhưng cũng mang ghế ngồi đối diện với khách, nhìn chăm chăm vào những đường nét mê ly trên cơ thể Ôn Phi Khanh.

Ôn Phi Khanh không lưu tâm, vẫn tỏ ra tự nhiên thoải mái, duy có sắc thái là hơi lạnh lùng, một lúc mới lên tiếng:

- Liễu công tử có biết gia huynh đi đâu không?

Liễu Ngọc Lân lắc đầu:

- Lệnh huynh không nói, tôi cũng không hỏi, lệnh huynh chỉ dặn sẽ trở về ngay.

- Gia huynh có nói đi làm gì không?

- Không.

- Chỉ đi một mình thôi sao?

- Lệnh huynh đem theo một tên trong Hàn Tinh Tứ Sứ.

Ôn Phi Khanh trầm ngâm một lúc rồi chợt nói:

- Thôi được gia huynh muốn đi đâu mặc sức. Lần này tôi đến đây chủ yếu để gặp Liễu công tử thôi!

Liễu Ngọc Lân sững sốt hỏi:

- Thế nào? Nhị cô nương chủ yếu đến gặp Liễu Ngọc Lân ư?

Ôn Phi Khanh gật đầu:

- Đúng vậy! Tôi chủ yếu đến gặp Liễu công tử.

Liễu Ngọc Lân bụng mừng rơn, hỏi:

- Liễu Ngọc Lân có gì mà đáng được nhị cô nương cất công đến tận đây tìm?

- Ôn Phi Khanh muốn nhờ công tử một việc.

Liễu Ngọc Lân ưỡn ngực nói:

- Chỉ cần có thể làm việc gì, nhị cô nương cứ việc sai bảo, dù Liễu Ngọc Lân có phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không dám từ.

Ôn Phi Khanh nhoẽn miệng cười như hoa hỏi:

- Thật ư? Nghe nói Liễu công tử ít khi giúp người khác mà?

Liễu Ngọc Lân trả lời rất tự nhiên:

- Không sai! Bình sinh Liễu Ngọc Lân không thích docks của vì người, nhưng đối với cô nương thì khác hẳn!

- Thật ư?

- Với nhị cô nương, một bậc quốc sắc thiên hương, diễm mỹ tuyệt thế thì ngay cả tính mạng mình Liễu Ngọc Lân cũng không tiếc...

- Vậy Ôn Phi Khanh xin đa tạ trước!

Nói rồi đứng lên hành một lễ.

Liễu Ngọc Lân vội vàng hoàn lễ.

- Chẳng hay việc gì mà nhị cô nương tỏ ra trịnh trọng thế?

Ôn Phi Khanh nhìn vào mắt đối phương, cười nói:

- Ôn Phi Khanh không dám cần đến tính mạng, cũng không phiền đến Liễu công tử nhảy vào nước sôi lửa bỏng, chỉ cần một ít giải dược độc môn của *Sưu Hồn Ngân Châm*...

Liễu Ngọc Lan ngơ ngác nói:

- Thì ra nhị cô nương cần giải dược *Sưu Hồn Ngân Châm*...

Ôn Phi Khanh gật đầu:

- Chính thế! Liễu công tử chịu giúp chứ?

- Hô hô...Nhị cô nương cần gì phải hỏi! Ngay cả mạng mình, chỉ cần cô nương nói một tiếng, Liễu Ngọc Lan lập tức hai tay dâng lên, sá gì chút giải dược nhỏ nhoi đó?

- Nói vậy là công tử chịu giúp?

- Không sai! Đối với cô nương, tôi không tiếc, nhưng chỉ xin biết một chút, nhị cô nương dùng giải dược đó làm gì?

Ôn Phi Khanh cười đáp:

- Cái đó thì Liễu công tử không nên bận tâm. Tôi có việc cần.

Liễu Ngọc Lan định nói gì thì Ôn Phi Khanh đã cướp lời:

- Thế nhưng trong trường hợp công tử bắt buộc phải trình bày thì Ôn Phi Khanh đành phải nói hết ra vậy!

Liễu Ngọc Lan vội xua tay nói:

- Sao lại thế? Đối với nhị cô nương chẳng lẽ còn ra điều kiện?

- Nếu vậy thì Ôn Phi Khanh xin đa tạ!

Liễu Ngọc Lan lắc đầu:

- Chẳng cần thế. Liễu Ngọc Lan không dám đương, chỉ là...

Ngừng một lúc, chợt hỏi:

- Nhị cô nương có phải định trị thương cho tên họ Lý không?

Ôn Phi Khanh khẳng khái gật đầu:

Liễu công tử đoán không sai!

- Nhị cô nương có biết hắn là người thế nào không?

- Tôi không cần biết hắn là người thế nào, chỉ biết hắn bị thương bởi *Sưu Hồn Ngân Châm* bá đạo của Liễu công tử.

- Nhị cô nương có biết hắn và lệnh huynh đã phát sinh xung khắc thế nào không?

- Tôi biết!

Liễu Ngọc Lan ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương biết ư?

- Phải!

- Do đâu...

- Chính hấn đã nói cho tôi biết không dấu giếm gì.

Liễu Ngọc Lâm kêu lên:

- Chính hấn nói với cô nương ư? Thật khó tin!

Ôn Phi Khanh hỏi:

- Liễu công tử không tin hấn nói với tôi chuyện đó hay không tin lời tôi?

- Cô nương cũng biết rằng xét về tình và lý, hấn đều không thể...

Ôn Phi Khanh nói:

- Tôi có thể cho công tử biết rằng hấn chưa biết tôi là người của Hàn Tinh môn, lại càng không biết là Ôn Phi Khanh.

Liễu Ngọc Lâm ngẩn ra một lúc rồi nói:

- Chẳng trách nàonhưng cô nương đã biết hấn với lệnh huynh đã nảy sinh xung đột thì sao còn...

Ôn Phi Khanh ngắt lời:

- Gia huynh là gia huynh, còn tôi là tôi. Liễu công tử có đồng ý thế không?

Liễu Ngọc Lâm gật đầu:

- Đúng thế...lệnh huynh là lệnh huynh, còn cô nương là cô nương. Dù anh em ruột thịt cũng có khi có quan điểm khác nhau. Tuy nhiên...

Y dừng một lúc, cười nói thêm:

- Chỉ sợ hành động đó của cô nương đi ngược lại lợi ích của Hàn Tinh môn thôi...

- Liễu công tử định nói tôi phản bội lại Hàn Tinh môn?

Liễu Ngọc Lâm vội lắc đầu:

- Tôi không dám! Chỉ cảnh tỉnh cô nương thế thôi...

- Vậy xin đa tạ công tử.

Liễu Ngọc Lâm chợt hỏi:

- Nhị cô nương có biết vì sao hấn kết cừu oán với Hàn Tinh môn không?

Ôn Phi Khanh đáp:

- Tôi không rõ lắm. Nếu Liễu công tử biết thì xin nói xem...

Liễu Ngọc Lâm hỏi:

- Nhị cô nương có biết giữa Lệnh Hồ gia của Lãnh Nguyệt và Ôn gia đã có hôn ước không?

- Việc này tôi chưa rõ, chỉ biết Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh có mối giao hảo từ lâu đời. Lệnh Hồ cô nương cùng gia huynh lớn lên bên nhau từ nhỏ. Gia phụ rất thích Lệnh Hồ cô nương, muốn có ý kết thân hai nhà.

Liễu Ngọc Lâm gật đầu:

- Chính là như thế. Tên họ Lý chỉ tình cờ gặp Lệnh Hồ cô nương đã dùng lời đường tiếng mật đã quyến rũ được Lệnh Hồ cô nương khiến cô ta lạnh nhạt với gia huynh...

Ôn Phi Khanh cười nói:

- Liễu công tử dùng hai chữ quyến rũ chừng như chưa được thỏa đáng vì Lệnh Hồ cô nương không phải là đứa trẻ lên ba.

Liễu Ngọc Lâm ngơ ngác hỏi:

- Vậy cô nương cho rằng trong việc này đáng trách là Lệnh Hồ cô nương còn hấn không đáng trách...

- Tôi không trách ai cả!

- Nhị cô nương, theo tôi biết thì trước khi gặp tên họ Lý đó Lệnh Hồ cô nương đối với lệnh huynh rất thăm thiết.

Ôn Phi Khanh cười nói:

- Việc này e Liễu công tử không biết rõ bằng tôi là người của Ôn gia. Theo tôi thì Lệnh Hồ cô nương xưa nay vẫn rất quý gia huynh, coi như bậc huynh trưởng, còn việc cô ta có trở thành dâu của Ôn gia hay không thì chưa chắc.

- Nhị cô nương cho rằng...

Ôn Phi Khanh ngắt lời:

- Có lẽ chúng ta đi quá xa về đề tài đó...

Liễu Ngọc Lâm vội nói:

- À phải!...việc liên quan đến giải dược...nhị cô nương sao lại quyết ý cứu một người không hề liên quan đến mình...

- Cứu một mạng người còn hơn là dựng nên bảy tòa lâu đài, tôi vì tính đến quãng đời còn lại của mình, công tử thấy có nên không?

- Xin thứ lỗi tôi nói thẳng một câu. Nhị cô nương xưa nay vẫn thiết thạch tâm trường mà...

Ôn Phi Khanh cười hỏi:

- Sao công tử không nói rõ hơn tôi là người cuồng tâm thủ lật, độc như rắn rết?

Liễu Ngọc Lâm vội vã lắc đầu:

- Cô nương minh giám, quả thật tôi đâu dám thế?

- Có gì mà không dám chứ? Giang hồ ai cũng biết Ôn Phi Khanh là nữ ma đầu, nữ sát tinh tàn độc, và đó cũng là sự thực. Chỉ là tôi muốn nói với Liễu công tử rằng bao nhiêu năm qua mình đã quá tàn ác giết người không chớp mắt, lời đồn trên giang hồ hoàn toàn chính xác. Và bây giờ tôi nhận thấy rằng trong bấy nhiêu năm tâm hồn tôi trống rỗng. Những lúc đêm khuya thức giấc, tôi bỗng thấy sợ cả bản thân mình. Đó không phải sợ oan hồn đòi nợ, cũng không phải sợ người khác trả thù mà chính là hổ thẹn với trời và đất, hối hận đối với lương tâm... Nhưng từ sau khi tôi cứu người đó xong chợt thấy mình tâm an lý đắc, thấy cuộc sống mình có ý nghĩa, do hành thiện mà đem lại niềm vui, đồng thời...

Dừng một lúc cô ta lại nói tiếp:

- Tôi đã nghĩ nhiều, không thể cứ sống đến già như trước mãi, cần phải nghĩ đến quãng đời còn lại, nên làm chút việc thiện để chuộc lại lầm lỗi trước đây, cũng như tìm chút quả phúc. Bởi thế tôi đã quyết tâm từ nay cải đổi tâm tính, tay sẽ không còn máu tanh nữa, dốc tâm hành thiện...

Ôn Phi Khanh càng nói càng sôi nổi, dường như quên hẳn thực tại, quên rằng mình đang nói với ai.

Liễu Ngọc Lâm mở to đôi mắt, chờ đối phương dứt lời mới nói:

- Buông dao đồ tể, lập tức thành Phật. Nhị cô nương khiến người ta cung ngưỡng, thật đáng mừng đáng chúc!

- Đa tạ Liễu công tử!

- Nhị cô nương định cải đổi tâm tính, đó không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng không biết vì ai mà cô nương có đột biến như vậy?

Ôn Phi Khanh cười đáp:

- Chỉ là do suy nghĩ bản thân thôi!

- Suy nghĩ và phá bỏ nề nếp cũ là chuyện rất khó, nhị cô nương thật siêu nhân. Chỉ là...

Y đột nhiên cười, tiếng cười thâm trầm và giảo hoạt nói:

- Chỉ sợ hoàn cảnh khó mà thực hiện...

Ôn Phi Khanh nhú mày hỏi:

- Tôi chưa hiểu công tử định chỉ việc gì?

Liễu Ngọc Lâm cười đáp:

- Về Hàn Tinh môn của cô nương, Hắc Bạch lưỡng đạo nghe danh đã vỡ mật, chính tà hai phái biết tiếng đều kinh hồn, nay đã ăn sâu vào tâm khảm của mọi người. Nay nhị cô nương muốn thay đổi thế nhân, thay đổi cả cục diện không dễ đâu!

Ôn Phi Khanh đáp:

- Tôi chỉ làm việc của mình, đâu dám thay đổi thế nhân?

Liễu Ngọc Lâm cười hô hố nói:

- Tốt lắm nhị cô nương đã kiên quyết như thế, tôi không tiện nói gì thêm. Còn việc nhị cô nương cần giải được, tôi cũng không dám không cho, chỉ là xưa nay tôi chưa hề đưa giải được độc môn cho bất kỳ một ai, nay đưa cho cô nương để hành thiện cứu người, nhị cô nương sẽ cảm tạ tôi thế nào đây?

Ôn Phi Khanh hỏi:

- Liễu công tử muốn tôi phải cảm tạ bằng cách nào?

Liễu Ngọc Lâm cười thâm hiểm:

- Tôi muốn cô nương cảm tạ thế nào thì cô nương cũng chấp nhận hay sao?

- Phải xem Liễu công tử muốn thế nào, tôi có đủ khả năng không mới trả lời được chứ?

Liễu Ngọc Lâm lắc đầu:

- Hoàn toàn không liên quan đến khả năng của cô nương cả, chỉ là nhị cô nương có nguyện ý hay không...

- Liễu công tử cứ nói xem. Có thể công tử đòi giá cả trời, tôi sẽ dốc tiền tận đất để trả, đúng vậy không?

Liễu Ngọc Lâm mắt ánh lên nhìn Ôn Phi Khanh rồi chợt ngửa mặt cười to một tràng nói:

- Hô hô hô...đòi giá cả trời, dốc tiền hết đất...nhị cô nương là người cao nhã nhưng cũng rất hào sảng! Đúng thế, nhị cô nương nói không sai! Tôi có thể đòi giá cả trời, cô nương...

Hắn chợt nhưng mục nhìn đối phương, nhẹ giọng:

- Tôi đã nói trong lòng ái mộ nhị cô nương đã lâu...

- Tôi nghe rồi và rất lấy làm vinh hạnh!

- Vậy thì tôi chỉ cần của cô nương sự đồng ý ngàn vàng...

Ôn Phi Khanh cười đáp:

- Liễu công tử đòi giá quá cao!

Liễu Ngọc Lâm lắc đầu:

- Không cao đâu! Nhị cô nương, đối với người khác thì giá đó thì cao thật, nhưng đối với tên họ Lý rất phải chăng. Chắc nhị cô nương cũng đồng ý với tôi.

Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:

- Hừ! Tôi hy vọng cứu được hấn, nhưng không phải nhất định cứu bằng mọi giá!

Liễu Ngọc Lâm cười hắc hắc nói:

- Nếu vậy là cô nương không lưu tâm lắng đến chuyện tôi cho hay không cho giải được, đúng không?

Ôn Phi Khanh thoáng biến sắc, nhưng vẫn mỉm cười nói:

- Liễu công tử cầu ở tôi lời đồng ý, vậy có tin vào lời đồng ý đó không?

Liễu Ngọc Lâm vội vã gật đầu:

- Đương nhiên! Hàn Tinh Ôn gia là gia môn nào? Nhị cô nương thân phận thế nào chứ? Há có thể nói lời nuốt lời, thất tín với người khác?

Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:

- Liễu công tử đã nói thế thì tôi phải đồng ý thôi, chỉ là lúc này tôi không mang theo vật gì...

Liễu Ngọc Lâm không ngờ đối phương trả lời như thế, sững sốt há hốc mồm, hồi lâu mới nói:

- Không ngờ cô nương lại quả quyết như vậy. Xem ra giá trị của tên họ Lý cao đến thế...Nhị cô nương, chẳng cần đến tín vật làm gì.

- Sao lại không cần? Chỉ cần cứ vào lời nói thôi ư?

- Phải! Căn cứ vào sự đồng ý ngàn vàng của cô nương.

Ôn Phi Khanh gật đầu nói:

- Được Liễu công tử hãy lấy giải dược ra đi!

Liễu Ngọc Lâm không chút do dự thò tay vào túi lấy ra một lọ nhỏ bằng ngọc đặt xuống bàn nói:

- Nhị cô nương cần bao nhiêu thì cứ tự mình lấy đi!

Ôn Phi Khanh nhìn chiếc bình bằng ngọc hỏi:

- Trong bình có đúng là giải dược của *Sưu Hồn Ngân Châm* không?

Liễu Ngọc Lâm cười đáp:

- Nhị cô nương, lúc này mà Liễu Ngọc Lâm còn định lừa dối cô nương nữa sao?

Ôn Phi Khanh mở nắp bình dốc ra mặt bàn mấy viên dược hoàn màu đỏ chỉ bằng hạt đậu, ngẩng lên hỏi:

- Để bức hết độc chất của *Sưu Hồn Ngân Châm* thì cần mấy viên?

Liễu Ngọc Lan đáp:

- Một viên là đủ.

- Vậy thì tôi lấy hai viên.

Nói xong nhón lấy hai viên, còn bao bao nhiêu bỏ lại vào bình như cũ.

Liễu Ngọc Lan cất chiếc bình vào túi.

Ôn Phi Khanh đứng lên nói:

- Liễu công tử, tôi phải đi rồi!

Liễu Ngọc Lan hỏi:

- Thế nào? Nhị cô nương không đợi lệnh huynh sao?

Ôn Phi Khanh lắc đầu:

- Không cần. Biết khi nào anh ấy mới quay về?

Dứt lời dẫn Tiểu Quỳnh đi ra.

Liễu Ngọc Lan nói:

- Khi cô nương đến, Liễu Ngọc Lan đã thất ngênh, nay xin được tống giá một đoạn.

Rồi cũng định theo ra.

Ôn Phi Khanh cười nói:

- Tổng quân thiên lý, chung qui nhất biệt, Liễu công tử không nên khách khí.

Liễu Ngọc Lan chưa biết trả lời sao, khi vừa định thần thì chủ tỳ đã qua sân ra ngoài cổng rồi, đành đứng nhìn theo.

Ôn Phi Khanh không để ý đến tên hắc y nhân trong Hàn Tinh Tứ Sứ có tên là Vạn Bách mà nghiêm mặt nhìn hai tên hán tử đứng cạnh hỏi:

- Các người nói thiếu chủ và Liễu công tử đang ở trong nhà, làm sao chỉ có một mình Liễu Ngọc Lan?

Hai tên hán tử ngơ ngác nhìn nhau rồi lúng túng trả lời:

- Bẩm cô nương, trước khi cô nương đến thiếu chủ vẫn còn trong đó...

Ôn Phi Khanh hỏi:

- Vậy là các người không hề thấy thiếu chủ ra khỏi cửa?

- Dạ, đúng thế, cô nương.

Ôn Phi Khanh nhú mày lẩm bẩm:

- Lạ thật, vậy thiếu chủ đi đâu chứ?

Rồi quay sang Vạn Bách hỏi:

- Dọc đường người có nghe thiếu chủ nói đến đây làm gì không?

Vạn Bách đáp:

- Bẩm cô nương, thuộc hạ không nghe thiếu chủ nói gì.

Ôn Phi Khanh trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói:

- Thôi được. Đợi thiếu chủ về nhớ nói lại rằng ta sẽ trở lại.

Dứt tiếng liền dẫn Tiểu Quỳnh đi.

Chỉ lát sau hai chủ tỳ đã về đến khách điểm.

Mới đẩy cửa phòng Lý Tồn Hiếu, cả hai đều sững sờ, mặt biến sắc!

Gian phòng trống không, chẳng những Lý Tồn Hiếu không có mà Cổ Tử Hư cũng biến đâu mất.

Trong phòng mọi thứ vẫn y nguyên không có gì thay đổi, giường nệm vẫn giữ vết người vừa nằm, chỉ người là không thấy.

Tiểu Quỳnh lạnh giọng nói:

- Cô nương quá tin vào người khác! Để tiểu tỳ đến hỏi bọn điểm tiểu nhị xem họ đi vào lúc nào.

Ôn Phi Khanh ngăn lại:

- Đừng! Tiểu Quỳnh. Họ đã đi như thế tất không để chúng biết.

Tiểu Quỳnh hậm hực nói:

- Cô nương đã phải khổ tâm như thế, nhọc công như thế nào được gì đâu, có đổi được trái tim y đâu chứ?

Ôn Phi Khanh không nói gì nặng nề đi vào phòng thắp thờ nhìn lên giường hồi lâu rồi đột nhiên cười thê lương nói:

- Mới còn ở trong phòng, ai ngờ chưa tới nửa canh giờ người đã không thấy nữa! Chàng nói đúng, có cuộc hội ngộ nào không mang mầm ly biệt? Sớm muộn gì cũng chia xa...Ta không trách chàng, thế còn Trương Viễn Đình...

Giữa cặp mi Ôn Ôn Phi Khanh chợt hiện lên sát khí.

Cô ta danh giọng:

- Ta đã nói không câu chấp, không truy cứu chuyện cũ, nhưng bây giờ không thể không giết hấn! Tiểu Quỳnh! Truyền lệnh cho bọn Vạn Bách ba tên, hạn trong nửa ngày phải tìm bằng được Trương Viễn Đình về đây, nếu không...đi đi!

Tiểu Quỳnh 'dạ' một tiếng rồi quay ra, nhưng mới đến cửa bỗng đứng khững lại, mắt ngơ ngác nhìn ra sân, miệng thốt lên:

- Liễu công tử...

Ôn Phi Khanh cũng quay ngoắt lại.

Không sai! Một thiếu niên tuấn mỹ, mình bệch thanh y, miệng cười mĩm nguyệt, chính là Liễu Ngọc Lâm!

Hắn không biết đến từ lúc nào, đang thông thả đi về phía hai người.

Ôn Phi Khanh trấn định lại, hỏi:

- Công tử đến làm gì?

Liễu Ngọc Lâm dừng trước cửa phòng, cười đáp:

- Tôi theo tiến nhị cô nương, tiện thể cũng thử xem hạnh vận, không ngờ nhị cô nương đã liệu trước tôi sẽ đến đây...

Ôn Phi Khanh nhú mày hỏi:

- Tôi liệu trước...công tử nói gì vậy?

- Nếu không? Cô nương việc gì phải đem giấu hắn đi?

Ôn Phi Khanh hiểu ra, trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói:

- Công tử lầm rồi! Không phải tôi giấu mà là hắn đã bỏ đi.

Liễu Ngọc Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Nhị cô nương, hắn bỏ đi ư?

Ôn Phi Khanh không đáp.

Liễu Ngọc Lâm lắc đầu nói:

- Nhị cô nương đã không tiếc thân cầu cho được giải dược, vậy mà hắn lẳng lặng bỏ đi. Thật là phụ mất ân tình của nhị cô nương rồi! Thật là bạc tình phụ nghĩa quá đi mất! Thật là khác với Liễu Ngọc Lâm một trời một vực! Giống người như vậy có đáng để nhị cô nương phải bận tâm tới nữa không?

Tiểu Quỳnh nghe vậy biến sắc nhưng Ôn Phi Khanh vẫn cười thản nhiên:

- Công tử nói không sai! Tôi không tiếc hy sinh bản thân cầu cho được hai viên dược hoàn, thế nhưng hắn không từ mà biệt, đúng là kẻ bạc tình phụ nghĩa hết sức! So với Liễu công tử khác xa nhau quá. Hạng người như vậy đâu đáng làm tôi phải bận lòng?

Liễu Ngọc Lâm hỏi:

- Vậy cô nương còn chờ gì nữa?

- Tôi có chờ gì đâu? Còn gì mà chờ đợi chứ?

- Nếu vậy thì cô nương thu dọn đồ đạc đi theo tôi. Liễu Ngọc Lâm này nguyện ra sức khuyên mã...

Ôn Phi Khanh ngừng mục nhìn đối phương, trong đôi mắt diễm lệ bỗng hiện sát cơ.

oOo

(Hết tập 4)